

Uwagi do projektu ustawy o zdrowiu zwierząt – UC40

Lp.	Jednostka redakcyjna	Treść uwagi	Organ zgłaszający	Stanowisko MRiRW
1	art. 2	Brak odniesienia do definicji, pochodzącej z art. 4 pkt 5 AHL - „zwierzęta utrzymywane”, związanej wprost z definicją art. 2 pkt 38 projektu - „zwierzęta dzikie”.		
2	art. 2	GLW proponuje dodanie definicji „odstrzał sanitarny”, której brak w weterynaryjnych przepisach krajowych i UE, przy szerokim stosowaniu tego środka w zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, zwłaszcza ASF. Jedyna (wg dostępnych danych) definicja, pochodząca z internetowego słownika łowieckiego, nie odpowiada potrzebom Inspekcji Weterynaryjnej (IW). Propozycja brzmienia definicji: „Odstrzał sanitarny - odstrzał zwierząt dzikich - chorych, podejrzanych o chorobę lub zakażenie lub z gatunków podatnych na zakażenie, wykonywany z nakazu właściwego organu, w rozumieniu art. 4 pkt 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniające i uchylające niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”)”.		
3	art. 2	GLW proponuje rozszerzenie o definicję „akwakultura” - zgodnie z art. 4 pkt 6 rozporządzenia 2016/429 oraz o "osobę zawodowo zajmująca się zwierzętami" – zgodnie z art. 4 pkt. 26 rozporządzenia 2016/429; wprowadzenie tych definicji ułatwi pracę z ustawą osobom bezpośrednio		

		ją realizującą; szczególnie w przypadku definicji z art. 4 pkt. 26 rozporządzenia 2016/429, która jest wyszczególniona w art. 97 ust. 1 pkt 13 projektu ustawy		
4	art. 2	GLW proponuje dodanie definicji drobiu: „...) drób – drób w rozumieniu art. 4 pkt 9 rozporządzenia 2016/429”.		
5	art. 2 pkt 2, 3, 4, 5, 6	kategorii chorób A-E, powinny dodatkowo odnosić się do odpowiednich punktów art. 9 ust.1, na wypadek gdyby rozporządzenie 2018/1882 zostało uchylone.		
6	art. 3	Ustawa o odpadach sama się wyłącza od uppz objętych rozporządzeniem 1069/2009 (z kilkoma wyjątkami). W związku z tym, przepis ustawy o zdrowiu nakazujący stosowanie ustawy o odpadach "w zakresie nieuregulowanym" będzie częściowo sprzeczny z ustawą o odpadach.		
7	art. 4 pkt 1	Wskazania „w zakresie zdrowia zwierząt” jest zbędne biorąc pod uwagę że AHL dotyczy zdrowia zwierząt oraz ze względu końcową uwagę pozwalającą na odmienne uregulowania w ustawie.		
8	art. 5 ust. 2 pkt 2	GLW wskazuje, że dla zatwierdzenia zakładowych programów kontroli dla całego kraju nie ma potrzeby stosowania środka w postaci decyzji administracyjnej.		
9	art. 5 ust. 2 pkt 6	Nie jest zrozumiałe, dlaczego GLW ma udzielać zezwolenia na przemieszczenie wymienione w art. 23 lit. a rozp. 2020/990. Skoro rozp. UE mówi w tym przypadku o organie właściwym dla miejsca		

		przeznaczenia, to wydaje się, że właściwy będzie w tym przypadku terenowy organ IW.		
10	art. 5 ust. 2 pkt 7	Nie wskazano za pomocą jakich narzędzi GLW może określić obszary szczepień, tak żeby to miało charakter wiążący.		
11	art. 5 ust. 2 pkt 8	GLW proponuje wskazanie ministra właściwego ds. rolnictwa zamiast GLW jako organu właściwego do sporządzania wykazu w celu ustalenia, o którym mowa w art. 230 ust. 2 rozporządzenia 2016/429		
12	art. 6 ust. 3	GLW proponuje zwrot „spełniają wymagania określone w KPA dla podania”. Obecne sformułowanie „pisma kierowanego do organów administracji publicznej” jest niejasne.		
13	art. 6 ust. 6	GLW proponuje zwrot „spełniają wymagania określone w KPA dla podania”. Obecne sformułowanie jest niejasne.		
14	art. 6	Dodatkowo GLW zauważa, że przepisy dotyczące zdrowia zwierząt wymagają współpracy organów przy przemieszczeniu zwierząt w celu zwalczania chorób. Zgodnie z art. 28 ust. 3 i art. 43 ust. 3 rozporządzenia 2020/687, konieczna jest współpraca organów miejsca pochodzenia i przeznaczenia. Wydanie zgody na przemieszczenie to decyzja administracyjna, który wymaga stanowiska innego organu co wiąże się z zastosowaniem art. 106 kpa. Ponieważ uzyskiwanie tych zgód jest czasochłonne, obecnie stosuje się praktykę uzyskiwania ich drogą mailową lub przez ePUAP, co narusza wymogi art. 106 kpa. Stąd też proponuję dodanie do art. 6 ustępów w brzmieniu:		

		„7. W przypadku gdy z przepisów wymienionych w art. 1 pkt 1 przepisów ustawy lub przepisów wydanych na podstawie ustawy wynika konieczność uzyskania stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody albo wyrażenia stanowiska w innej formie), to do uzyskania takiego stanowiska nie stosuje się przepisów art. 106 Kpa. 8. Uzyskanie stanowiska, o którym mowa w ust. 7, może odbywać się ustnie, telefonicznie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344) lub innych środków łączności.”		
15	art. 7	GLW proponuje usunięcie przepisu ze względu na ryzyko powstawania sporów oraz utrudnienia w działaniach Inspekcji Weterynaryjnej. Wątpliwości dotyczą m.in. stosowania art. 96 ust. 1 rozporządzenia 2020/687 w kontekście tego przepisu, np. czy art. 96 ust. 1 rozp. 2020/687 dotyczy tego przepisu, czy nie? Ponadto zauważyć należy, że ustawodawca arbitralnie ingeruje w działania Inspekcji Weterynaryjnej przy stosowaniu tego przepisu, nie przedstawiając merytorycznego uzasadnienia		
16	art. 8	GLW zauważa, że termin „posiadacz” powinien zostać usunięty z przepisu lub należy go odpowiednio zdefiniować. Jednocześnie norma narusza rozporządzenie UE, jako źródło prawa. Wszystkie obowiązki podmiotów utrzymujących komercyjnie zwierzęta domowe, zostały ustalone w rozporządzeniu. Jednocześnie prawo UE		

		nie nakłada obowiązków na podmioty utrzymujące zwierzęta domowe niekomercyjnie, do tych podmiotów w ogóle nie stosuje się art. 10 rozp. 2016/429. Z kolei zgodnie z postanowieniami projektu ustawy każdy podmiot utrzymujący zwierzęta domowe będzie obowiązany do spełnienia wymogów określonych przez MRiRW. W art. 5 ust. 1 pkt 5 brak jest definicji niejadalnych produktów.		
17	art. 9	W związku z faktem, że grupy zakładów akwakultury o ponad powiatowym położeniu mają być, zgodnie z projektem, nadzorowane przez WLW lub GLW, uzasadnione jest wskazanie, że także te organy mogą wydawać decyzje na podstawie art. 138 rozp. 2017/625.		
18	art. 9 pkt 2	Proponuje się zwrot „zmiany lub cofnięcia”.		
19	art. 10	W art. 10 ustawy niezrozumiałe jest wyłączenie stosowania do art. 138 ust. 1 lit. b i ust. 2 rozporządzenia 2017/625 art. 32 ustawy Prawo przedsiębiorców. Art. 32 dotyczy bowiem postępowań wnioskowych, a art. 138 rozporządzenia 2017/625 postępowań prowadzonych z urzędu, a co za tym idzie nigdy art. 32 nie miałby zastosowania do postępowań z art. 138 rozporządzenia 2017/625. Podobny przepis znajduje się w art. 8a ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego. W art. 10 należy natomiast wyłączyć stosowanie odpowiednio art. 29 i 32 Prawa przedsiębiorców do wszelkich postępowań administracyjnych prowadzonych na podstawie rozporządzeń wskazanych w art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy, przepisów samej ustawy lub przepisów wydanych na podstawie ustawy. Należy bowiem zauważyć, że zarówno decyzje o		

		podejrzeniu choroby, decyzje o ognisku choroby, czy też decyzje zawierające zezwolenia na przemieszczenie z obszaru objętego ograniczeniami nie powinny być uwarunkowane stosowaniem ww. przepisów.		
20	art. 11 ust. 4	Odesłanie do „przepisów wydanych na podstawie art. 55 ust. 2 rozporządzenia 2016/429” wydaje się zbyt ogólne i nieczytelne dla adresatów obowiązku.		
21	art. 11 ust. 4	Należy zauważyć, że art. 54 ust. 1 i art. 55 ust. 1 dotyczą tylko i wyłącznie chorób z kategorii A, a co za tym idzie dla podejrzenia wystąpienia pozostałych chorób umieszczonych w wykazie, salmonellozy oraz choroby innej niż choroba umieszczona w wykazie nie nastąpi nigdy wprowadzenie środków, o których mowa w tych dwóch artykułach.		
22	art. 11 ust. 5	Do wyliczenia podmiotów proponuje się dodanie „właściciele, posiadacze lub zarządcy nieruchomości”.		
23	art. 11 ust. 6 pkt 1 lit. a	Czy intencją przepisu było odwołanie się do chorób w ogóle nieujętych w AHL, czy też przepis miał dopuszczać objęcie zwalczaniem na poziomie krajowym chorób zakwalifikowanych w AHL np. do kat. E?		
24	art. 12 ust. 2	Przepis budzi wątpliwości co do tego, któremu PLW podmioty lecznicze i laboratoria przekazują informacje – czy właściwemu dla miejsca pobrania próbki, czy dla lokalizacji zakładu. Proponuję, aby informacje były przekazywane właściwemu PLW według siedziby podmiotu, a ten PLW przekaże je odpowiedniemu PLW właściwemu miejscowo dla		

		miejsca pobrania próbki.		
25	art. 12 ust. 3 pkt 3 lit. a	Brzmienie przepisu jest niejasne. Nie wiadomo, do jakich chorób odsyła zwrot: „chorobach innych niż choroby, w odniesieniu do których nie jest wymagane powiadomienie, o którym mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia 2016/429”. Wydaje się, że ten przepis powinien brzmieć następująco: „a) chorobach umieszczonych w wykazie innych niż choroby, w odniesieniu do których jest wymagane powiadomienie, o którym mowa w art. 19 ust. 1 rozporządzenia 2016/429,”.		
26	art. 12 ust. 5 pkt 5	Obowiązek przekazywania MRiRW kwartalnych analiz dot. chorób zakaźnych jest nowy i nie wynika z prawa UE. Nie jest jasne dlaczego planuje się go wprowadzić.		
27	art. 13	GLW wnosi o wskazanie, że badania prowadzi powiatowy lekarz weterynarii zamiast obecnego „organy inspekcji weterynaryjnej”.		
28	art. 14	Dodanie dla GLW zadania opracowywania koncepcji nadzoru dot. poszczególnych chorób wymienionych w wykazie stanowi nowy, potencjalnie bardzo wymagający obowiązek, który może nie zostać zrealizowany bez wzmocnienia kadrowego GIW. Wątpliwości budzi również najpierw obowiązek uzgadniania dokumentu z MRiRW a następnie dodatkowego zatwierdzania tego samego dokumentu przez		

		MRiRW.		
29	art. 14 ust. 3	GLW nie widzi uzasadnienia do konieczności publikowania koncepcji nadzoru na stronie GIW.		
30	art. 15 ust. 3, art. 15 ust. 5 pkt 1, art. 16 ust. 3, 16 ust. 5 pkt 1	GLW wskazuje, że UE nie zatwierdza programów przedkładanych przez GLW. Nie jest składane jakiegokolwiek oświadczenie woli w tym zakresie. W praktyce wygląda to w ten sposób, że KE zaprzestaje zadawania pytań do programu.		
31	art. 15-19 i 21	GLW pragnie wyrazić wątpliwość dotyczącą możliwości sprawnej realizacji programów w sytuacji, gdy są one opracowywane w postaci dokumentów nie mających wiążącego charakteru. Dotyczy to zwłaszcza przypadków, gdy zaistnieje potrzeba nałożenia obowiązków o charakterze generalnym na podmioty nadzorowane, np. zaopatrywania zwierząt w świadectwo zdrowia, pobierania prób do badań, dostarczania do określonych miejsc. Ponadto wątpliwości budzi prawidłowość wydatkowania środków publicznych na podstawie takiego niewiążącego dokumentu. Wydaje się, że ustawa powinna zawierać wskazanie, że na podstawie tych dokumentów mogą być dokonywane wydatki środków budżetowych. Art. 21 wprowadza obowiązek przestrzegania środków zapobiegania, kontroli i zwalczania, jednakże niezależnie od wpisania w ustawę lub w planowane rozporządzenie danego środka, jego aktualizacja do statusu wiążącego dla podmiotu będzie się znajdować w dokumencie, który nie ma charakteru aktu prawnego i jako taki nie jest		

		wiązący dla podmiotów. Wydaje się, że jest to wada nieusuwalna.		
32	Art. 16 ust. 1 pkt 2	Główny Lekarz Weterynarii jest właściwy do opracowania i zmiany programów. Jednakże ani GLW, ani inny organ nie jest wskazany jako właściwy do ustalenia, że warunki przyznania statusu obszaru wolnego od choroby nie mogą zostać spełnione, a program nie realizuje już swoich celów lub do wycofania programu przez państwo członkowskie, co zawęży regulacje art. 31 ust. 2 lit. b i c AHL.		
33	art. 15 ust. 5, art. 16 ust. 5, art. 17 ust. 6	We wskazanym zakresie GLW zauważa, że jednym z podstawowych zmian jest przesunięcie kompetencji do wydawania programów zwalczania chorób zakaźnych oraz podobnych z kompetencji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi do kompetencji GLW. Proponowane zmiany z dużym prawdopodobieństwem są niekonstytucyjne. W ramach programów będą znajdowały się obowiązki poddawania się przez podmioty nadzorowane odpowiednim zakazom/nakazom. Przyjmując, że takie nakazy/zakazy będą uznane za ingerencję w prawa i wolności konstytucyjne (patrz art. 31 ust. 3 konstytucji) to ograniczenia w ich wykonywaniu mogą wynikać tylko ze źródeł wymienionych w art. 87 ust. 1 konstytucji jako źródeł prawa powszechnie obowiązującego albo jako akty prawa miejscowego z art. 87 ust. 2. Program GLW nie jest rozporządzeniem, więc nie mieści się w katalogu źródeł prawa. Jego umocowanie ustawowe tego raczej nie zmienia- patrz wyrok TK SK 81/19 rozstrzygający o niezgodności z konstytucją Programu Szczepień Obowiązkowych wydawanego przez		

		GIS na podstawie rozporządzenia w zakresie, w jakim nakładał obowiązki na rodziców dzieci. Trzeba przy tym zwrócić uwagę, że wskazywane w uzasadnieniu projektu uzasadnienie zmiany odwołuje się do długotrwałości procesu decyzyjnego po stronie ministra. Należy jednak zwrócić uwagę, że według projektu minister rolnictwa nadal uzgadnia te programy pod względem merytorycznym, co jak się wydaje było też główną przyczyną dotychczasowej długotrwałości procesu przygotowywania programów.		
34	art. 20 ust. 5-6	Wątpliwości budzi najpierw obowiązek uzgadniania dokumentu programu „dobrowolnego” z MRiRW a następnie dodatkowego zatwierdzania tego samego dokumentu przez MRiRW.		
35	art. 22 ust. 2	GLW wskazuje, że status obszaru wolnego od danej choroby na poziomie zakładu powinien być wydawany z urzędu przez PLW, a nie na wniosek, ponieważ często hodowcy nie składają wniosków i okazuje się, że państwo nie spełnia warunków kraju wolnego od choroby. Statusy są wydawane zwykle dla chorób kategorii B i C, które są albo zwalczane obowiązkowo w UE albo nieobowiązkowo - ale z uwagi na znaczenie dla danego P.Cz. W celu utrzymania statusu zakładu/państwa wolnego konieczne jest spełnienie określonych wymagań np. badanie zwierząt w zakładzie wolnym w kierunku danej choroby, aby potwierdzić niewystępowanie choroby. Powstaje wówczas problem w sytuacji, gdy zakład nie będzie miał statusu, bo hodowca nie złożył wniosku. Wniosek		

		nie jest obligatoryjny. Alternatywnie GLW proponuje wskazanie, że zakłady składają wnioski obowiązkowo, a brak wniosku podlega karze.		
36	--	Konieczne wydaje się wprowadzenie przepisów przejściowych. Zgodnie z obecnym programem zwalczania chA siedziby stad (zakłady) mają status urzędowo wolnych, natomiast zgodnie z nowymi przepisami będą uznane za wolne. Chyba, że również w tych sprawach art. 126 stosuje.		
37	art. 23 ust. 1 pkt 1	GLW proponuje by przedmiotowym przepisie, jak i w całej ustawie rozważyć zmianę zapisu właściwości PLW w przypadku, gdy ten PLW jest organem właściwym dla więcej niż jednego powiatu. Tytułem przykładu PLW w Warszawie jest właściwym PLW dla dwóch powiatów tj. m.st. Warszawy i powiatu wołomińskiego, PLW w Pruszkowie jest właściwy dla powiatu pruszkowskiego i grodziskiego. W sytuacji, gdy dane zdążenie dotyczy więcej niż jednego powiatu, ale dla których właściwy jest ten sam organ, to działania powinien podejmować PLW, a nie wojewoda.		
38	art. 23 ust. 5	GLW proponuje rezygnację z dotychczasowej formuły związanej z wejściem w życie aktów prawnych i usunięcie tego przepisu. Wówczas rozporządzenia będą wchodzić w życie zgodnie z zasadami określonymi art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.		
39	art. 24	GLW zauważa, że art. 43 rozporządzenia 2016/429 odnosi się do posiadania jednego planu gotowości opracowanego wraz z grupą ekspertów na poziomie każdego państwa członkowskiego. Art. 24		

		wymaga aby każdy PLW, każdy WLW i GLW opracował taki plan gotowości, czyli każdy PLW, każdy WLW i GLW musi teraz powołać grupę ekspertów i zainteresowanych stron, aby móc opracować plan gotowości zgodny z art. 43 rozporządzenia 2016/429. Takie działanie wydaje się zupełnie zbędne. Jeden plan gotowości opracowany przez GLW jest wystarczający. Stąd też należy zrezygnować z planów gotowości szczebla powiatowego i wojewódzkiego, a w innym przypadku przeznaczyć środki finansowe dla PIW i WIW na powołanie ekspertów do opracowania ich planów gotowości.		
40	art. 24 ust. 3	Wątpliwości budzi obowiązek zatwierdzania planów gotowości przez MRiRW. Nie jest jasne w jakim celu miałyby to następować, zwłaszcza, że nie wymagają tego przepisy UE oraz obecnie obowiązująca ustawa.		
41	art. 24 ust. 4	GLW nie widzi uzasadnienia do konieczności publikowania planów gotowości na stronie GIW.		
42	art. 24 ust. 7-11	GLW proponuje usunięcie ww. przepisów. Zostały one przeniesione z obecnej ustawy, jednak należy zauważyć, że nigdy nie spełniały swojej roli i stanowią jedynie utrudnienie przy pracach nad planami gotowości.		
43	art. 25	W ocenie GLW nie jest niezbędne wydawanie upoważnienia za pomocą decyzji administracyjnej WLW.		
44	art. 26 ust. 1	Zwracam uwagę, na potrzebę nadania PLW dodatkowych uprawnień proceduralnych przy wydawaniu decyzji w oparciu o art. 26 ust. 1 ustawy (środki zwalczania chorób zakaźnych w drodze decyzji). Istotą zwalczania chorób zakaźnych jest szybkość działania, w tym także		

		doreczeń decyzji. Wprowadzanie ustawy jest dobrym momentem na wprowadzenia rozwiązania analogicznego do stosowanego przy zwalczaniu chorób ludzi (art. 33 ust. 3a z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi) tj. szczególnego trybu wydawania decyzji za pomocą wszelkich środków, także ustnie. Przykładowa regulacja: „1. Decyzje, o których mowa w ust. .../ wydawane w związku z podejrzeniem lub zwalczaniem choroby: 1) mogą być ogłaszane stronie w każdy możliwy sposób, w tym ustnie, przy czym treść rozstrzygnięcia utrwała się niezwłocznie w aktach sprawy; 2) mogą nie zawierać uzasadnienia; 3) treść oraz istotne motywy rozstrzygnięcia są stronie przekazywane na piśmie, najpóźniej w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia decyzji. 2. W przypadku złożenia odwołania od decyzji powiatowy lekarz weterynarii przekazując odwołanie wojewódzkiemu lekarzowi weterynarii może uzupełnić motywy rozstrzygnięcia.” Powyższe pozwoli na ograniczenie czasu wydania decyzji, a także pozwoli na natychmiastowe wydawanie decyzji przez upoważnione osoby jeszcze w trakcie obecności w ognisku.		
45	art. 26 ust. 1	Środki zwalczania chorób w sprawach indywidualnych wprowadza w drodze decyzji PLW - jak w takim wypadku traktowany jest kompartment		

		zarejestrowany przez WLW czy GLW albo grupy zakładów akwakultury. Kto ma prowadzić zwalczanie chorób w takich podmiotach, skoro są nadzorowane przez np. GLW?		
46	art. 26 ust. 2 pkt 9	GLW proponuje następującą modyfikację przepisu: „9) nakaz: a) udostępnienia zwierząt w celu przeprowadzenia badania klinicznego lub sekcji zwłok zwierzęcych, z pobraniem próbek do badań laboratoryjnych, b) wykonywania określonych zabiegów na zwierzętach, w tym przeprowadzanie szczepień”. W opinii GLW dotychczasowy nakaz przeprowadzenia badania klinicznego lub sekcji zwłok nie odpowiada charakterowi tej czynności. W istocie chodzi o udostępnienie zwierzęcia PLW w celu przeprowadzenia tych czynności a nie o przeprowadzenie tych czynności przez hodowcę.		
47	art. 26 ust. 2 pkt 14	GLW proponuje uzupełnienie przepisu o czynności odłowu zwierząt dzikich.		
48	art. 26 ust. 2	Należy rozważyć dodanie przepisu dotyczącego możliwości pokrycia ze środków budżetu państwa kosztu wykonania niektórych nakazów, np. wydanych na podstawie pkt 12-17.		
49	art. 26 ust. 3	Nie jest zrozumiałe, dlaczego przepis ten odnosi się wyłącznie do decyzji, o których mowa w ust. 2 pkt 12, 15-17.		

50	art. 27 ust. 1	GLW wskazuje, że wprowadzenie jest sprzeczne z rozwinięciem zawartym w pkt 2. Wprowadzenie mówi o zwierzęciu, które mogło zakazić człowieka natomiast pkt 2 mówi o zwierzęciu, które mogło zakazić człowieka lub inne zwierzę.		
51	art. 27 ust. 1 pkt 2	GLW zwraca uwagę na błąd dotyczący chwili drugiego badania. Badanie powinno być przeprowadzone w dziesiątym dniu a nie w dziewiątym.		
52	art. 27 ust. 3	GLW proponuje nadanie przepisowi następującego brzmienia: „Do czasu zakończenia obserwacji, o której mowa w ust. 1, nie zabija się zwierzęcia, chyba, że przemawiają za tym szczególnie istotne względy humanitarne. W takim przypadku od zabitego zwierzęcia pobiera się próby do badań laboratoryjnych w kierunku wścieklizny.”		
53	art. 28	GLW zwraca uwagę na fakt, że przyjęte w projekcie środki są kontynuacją środków funkcjonujących w dotychczasowej ustawie. Ich wadę stanowi opóźnienie jakie następuje pomiędzy urzędowym potwierdzeniem ogniska choroby a wprowadzeniem wiążących środków zwalczania choroby w drodze rozporządzenia – aktu prawa miejscowego. Opóźnienie to, trwające niekiedy wiele dni, było przedmiotem krytycznych uwag ze strony KE. W związku z powyższym GLW proponuje dodanie nowego art. w następującym brzmieniu: „1. W przypadku konieczności wyznaczenia obszarów objętych ograniczeniami powiatowy lekarz weterynarii czyni to niezwłocznie po urzędowym potwierdzeniu wystąpienia ogniska choroby. 2. Dokument zawierający oznaczenie choroby, określenie obszarów		

		objętych ograniczeniami wraz ze wskazaniem gatunków zwierząt podatnych na chorobę powiatowy lekarz weterynarii przekazuje wojewodzie w celu publikacji w dzienniku urzędowym województwa jako komunikat powiatowego lekarza weterynarii. 3. Komunikat powiatowego lekarza weterynarii z oznaczeniem choroby, określonymi obszarami objętymi ograniczeniami oraz wskazaniem gatunków podatnych na chorobę jest publikowany w dzienniku urzędowym województwa niezwłocznie, nie później niż 24 godziny od godziny przekazania przez powiatowego lekarza weterynarii. 4. Na obszarach objętych ograniczeniami, określonych w komunikacie powiatowego lekarza weterynarii, od daty publikacji tego komunikatu, obowiązuje zakaz przemieszczania z zakładów zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych ze zwierząt lub od zwierząt podatnych na chorobę bez pozwolenia właściwego miejscowo dla zakładu powiatowego lekarza weterynarii. 5. Zakaz, o którym mowa w ust. 4 obowiązuje do czasu wejścia w życie rozporządzenia powiatowego lekarza weterynarii, o którym mowa, w art. 28 ust. 1 ustawy.” W ocenie GLW proponowany przepis pozwoli istotnie skrócić czas pomiędzy potwierdzeniem ogniska a wprowadzeniem podstawowej sankcji, którą stanowi zakaz przemieszczeń zwierząt i produktów. Postępowanie na dalszym etapie GLW proponuje pozostawić bez zmian.		
54	art. 28	GLW proponuje dodanie następującego ust. w brzmieniu: W przypadku		

		wydania nakazów określonych w pkt 17 i 21 zakazów, nakazów i ograniczeń wynikających z ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody nie stosuje się w zakresie niezbędnym do wykonania nakazu.” Propozycja ma na celu wyjaśnienie stale występujących nieporozumień związanych z nakazami zabezpieczenia dostępu do gospodarstw przed zwierzętami dzikimi oraz nakazami zbierania padłych zwierząt dzikich w sytuacji, gdy te zwierzęta należą do gatunków chronionych. W takich przypadkach IW spotyka się z zarzutami naruszania przepisów ustawy o ochronie przyrody.		
55	art. 28 ust. 2	GLW proponuje dodanie możliwości wydania nakazu gromadzenia lub prowadzenia określonego rodzaju dokumentacji. Ma to znaczenie w przypadku nakazania dokumentowania czynności odkażania, oczyszczania, stosowania produktów, itp.		
56	art. 28 ust. 2	GLW proponuje dodanie możliwości wydania nakazu znakowania zwierząt lub tusz zwierzęcych wraz z określeniem sposobu znakowania. MA to znaczenie w przypadku zaistnienia potrzeby dodatkowego oznakowania zwierząt lub tusz zwierzęcych.		
57	art. 28 ust. 2 pkt 15	Po wyrazach „dróg publicznych” proponuje się dodanie wyrazów „lub linii kolejowych”. Ponadto w lit. b proponuje się po wyrazach: „wykonywania przeszkód technicznych, w szczególności budowy ogrodzeń lub zabezpieczeń technicznych” dodanie wyrazów: „lub innych barier”. Chodzi tu o bariery wykonywane przy wykorzystaniu preparatów zapachowych (np. Hukinol)		

		lub odstrasżających (np. Penergetic b).		
58	art. 28 ust 2 pkt 15 lit b	GLW proponuje rozważenie dopisania zapisu o obowiązku utrzymywania wskazanej w przepisie infrastruktury przez właściwe podmioty.		
59	art. 28 ust 2 pkt 15 lit c	GLW proponuje dopisanie „lub innych urządzeń służących dezynfekcji także utrzymania tych mat lub urządzeń po wyłożeniu w stanie zapewniającym skuteczne działanie produktu biobójczego.		
60	art. 28 ust. 2 pkt 19	(nakaz odłowu zwierząt łownych) – proponuje się słowo „łownych” zmienić na „dzikich” (nie każde zwierzę dzikie jest łownym, a może wymagać odłowienia). Ponadto po wyrażeniu: „w tym ich uśmiercenia”, wskazane jest dodanie zapisu „oraz zagospodarowania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego”.		
61	art. 28 ust. 2 pkt 21	GLW proponuje następujące rozszerzenie przepisu: 21) nakaz poszukiwania, zbierania lub usuwania padłych zwierząt;”. Propozycja lepiej oddaje właściwy sens przepisu. GLW proponuje przewidzenie możliwości wypłaty wynagrodzenia za czynności podmiotom wykonującym nakaz.		
62	art. 28 ust. 3- oraz art. 29 ust. 5, art. 36 ust. 1	Przyjęte regulacje wskazują, że osobie, która poniosła koszty związane z realizacją niektórych obowiązków rozporządzeń- aktów prawa miejscowego przysługuje ze środków budżetu państwa zwrot kosztów faktycznie poniesionych w związku z realizacją tych nakazów. Projekt nie wskazuje jaki organ wydaje rozstrzygnięcie (PLW?, Wojewoda?), w jakiej formie (decyzja?) i ewentualnie z jakich środków.		
63	art. 28 ust. 6	GLW proponuje rezygnację z dotychczasowej formuły związanej z		

		wejściem w życie aktów prawnych i usunięcie tego przepisu. Wówczas rozporządzenia będą wchodzić w życie zgodnie z zasadami określonymi art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.		
64	art. 29	GLW zwraca uwagę na fakt, że przyjęte w projekcie środki są kontynuacją środków funkcjonujących w dotychczasowej ustawie. Ich wadę stanowi opóźnienie jakie następuje pomiędzy urzędowym potwierdzeniem ogniska choroby a wprowadzeniem wiążących środków zwalczania choroby w drodze rozporządzenia – aktu prawa miejscowego. Opóźnienie to, szczególnie zauważalne na szczecblu województwa trwa niekiedy wiele dni i było przedmiotem krytycznych uwag ze strony KE. W związku z powyższym GLW proponuje modyfikację art. 29 i dodanie kolejnych ustępów w brzmieniu: „3. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 2, wojewódzki lekarz weterynarii niezwłocznie przygotowuje dokument zawierający oznaczenie choroby, określenie obszarów objętych ograniczeniami oraz wskazanie gatunków zwierząt podatnych na chorobę, który przekazuje wojewodzie w celu publikacji w dzienniku urzędowym województwa jako komunikat wojewódzkiego lekarza weterynarii. 3. Komunikat wojewódzkiego lekarza weterynarii z oznaczeniem choroby, określonymi obszarami objętymi ograniczeniami oraz wskazaniem gatunków podatnych na chorobę jest publikowany w dzienniku urzędowym województwa niezwłocznie, nie później niż 48		

		godzin od godziny przekazania przez powiatowego lekarza weterynarii informacji, o której mowa w ust. 2. 4. Na obszarach objętych ograniczeniami, określonych w komunikacie wojewódzkiego lekarza weterynarii, od daty publikacji tego komunikatu, obowiązuje zakaz przemieszczania z zakładów zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych ze zwierząt lub od zwierząt podatnych na chorobę bez pozwolenia właściwego miejscowo dla zakładu powiatowego lekarza weterynarii. 5. Zakaz, o którym mowa w ust. 4 obowiązuje do czasu wejścia w życie rozporządzenia wojewódzkiego lekarza weterynarii, o którym mowa, w art. 29 ust. 6 ustawy.” Zmiana art. 29 wymaga dostosowania numeracji dalszych ustępów. W ocenie GLW proponowany przepis pozwoli istotnie skrócić czas pomiędzy potwierdzeniem ogniska a wprowadzeniem podstawowej sankcji, którą stanowi zakaz przemieszczeń zwierząt i produktów. Postępowanie na dalszym etapie GLW proponuje pozostawić bez zmian.		
65	art. 29	GLW proponuje dodanie następującego ust. w brzmieniu: W przypadku wydania nakazów określonych w pkt 17 i 21 zakazów, nakazów i ograniczeń wynikających z ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody nie stosuje się w zakresie niezbędnym do wykonania nakazu.” Propozycja ma na celu wyjaśnienie stale występujących nieporozumień związanych z nakazami zabezpieczenia dostępu do gospodarstw przed zwierzętami dzikimi oraz nakazami zbierania padłych zwierząt dzikich w		

		sytuacji, gdy te zwierzęta należą do gatunków chronionych. W takich przypadkach IW spotyka się z zarzutami naruszania przepisów ustawy o ochronie przyrody.		
66	art. 29 ust. 2	GLW proponuje dodanie możliwości wydania nakazu gromadzenia lub prowadzenia określonego rodzaju dokumentacji. Ma to znaczenie w przypadku nakazania dokumentowania czynności odkażania, oczyszczania, stosowania produktów, itp.		
67	art. 29 ust. 2	GLW proponuje dodanie możliwości wydania nakazu znakowania zwierząt lub tusz zwierzęcych wraz z określeniem sposobu znakowania. Ma to znaczenie w przypadku zaistnienia potrzeby dodatkowego oznakowania zwierząt lub tusz zwierzęcych.		
68	art. 29 ust 4 pkt 15 lit b	GLW proponuje rozważenie dopisania zapisu o obowiązku utrzymywania wskazanej w przepisie infrastruktury przez właściwe podmioty.		
69	art. 29 ust. 4 pkt 15 lit. c	GLW proponuje dopisanie „lub innych urządzeń służących dezynfekcji także utrzymania tych mat lub urządzeń po wyłożeniu w stanie zapewniającym skuteczne działanie produktu biobójczego.		
70	art. 29 ust. 4 pkt 19	Po wyrazach „dróg publicznych” proponuje się dodanie wyrazów „lub linii kolejowych”. Ponadto w lit. b proponuje się po wyrazach: „wykonywania przeszkód technicznych, w szczególności budowy ogrodzeń lub zabezpieczeń technicznych” dodanie wyrazów: „lub innych barier”. Chodzi tu o bariery wykonywane przy wykorzystaniu preparatów zapachowych (np. Hukinol) lub odstraszających (np. Penergetic b).		

71	art. 29 ust. 4 pkt 19	(nakaz odłowu zwierząt łownych) – proponuje się słowo „łownych” zmienić na „dzikich” (nie każde zwierzę dzikie jest łownym, a może wymagać odłowienia). Ponadto po wyrażeniu: „w tym ich uśmiercenia”, wskazane jest dodanie zapisu „oraz zagospodarowania ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego”.		
72	art. 29 ust. 4 pkt 21	GLW proponuje następujące rozszerzenie przepisu: 21) nakaz poszukiwania, zbierania lub usuwania padłych zwierząt;”. Propozycja lepiej oddaje właściwy sens przepisu. GLW proponuje przewidzenie możliwości wypłaty wynagrodzenia za czynności podmiotom wykonującym nakaz.		
73	art. 29 ust. 8	GLW proponuje rezygnację z dotychczasowej formuły związanej z wejściem w życie aktów prawnych i usunięcie tego przepisu. Wówczas rozporządzenia będą wchodzić w życie zgodnie z zasadami określonymi art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.		
74	art. 30	Nie jest jasne, czy kompetencja MRiRW opisana w tym art. obejmuje przypadki wydania rozporządzenia na wypadek zagrożenia wystąpienia choroby zwierząt, jak również, czy obejmuje możliwość zastosowania wszystkich środków wymienionych w art. 29 ust. 4.		
75	art. 32 ust. 6	Powinien wskazywać, że decyzję w sprawie ryczałtu wydaje powiatowy lekarz weterynarii. Obecne brzmienie pozostawia wątpliwość co do formy prawnej rozstrzygnięcia a także sugeruje, że to PLW ustala wysokość ryczałtu co jest sprzeczne z art. 32 ust. 8 gdzie zastrzeżono to do		

		kompetencji ministra.		
76	art. 36	W związku z treścią tego przepisu powstaje wątpliwość, czy zasadne jest wpisywanie nakazów wymienionych w art. 28 ust. 2 pkt 15 i 16 oraz art. 29 ust. 2 pkt 15 i 16 oraz 23 jako środków nakazywanych w rozporządzeniu – akcie prawa miejscowego, skoro te obowiązki mają być realizowane na wniosek organu IW w procedurze określonej w odrębnym przepisie.		
77	Art. 33 ust 2	Po wyrazie „przypadku” zamienić słowo „niewykonywania” na „niewykonania”		
78	art. 36 ust. 1 pkt 1	Po wyrazach „dróg publicznych” proponuje się dodanie wyrazów „lub linii kolejowych”. Ponadto w lit. b proponuje się po wyrazach: „wykonywania przeszkód technicznych, w szczególności budowy ogrodzeń lub zabezpieczeń technicznych” dodanie wyrazów: „lub innych barier”. Chodzi tu o bariery wykonywane przy wykorzystaniu preparatów zapachowych (np. Hukinol) lub odstraszających (np. Penergetic b).		
79	art. 38 ust. 1	Nałożenie na granicznego lekarza weterynarii obowiązków uregulowanych w art. 26 projektowanej ustawy wydaje się być nadmiarowe i nie uwzględniać specyfiki funkcjonowania punktów kontroli granicznej. W pierwszej kolejności należy wskazać, że co do zasady rzadko kiedy lekarze weterynarii zatrudnieni jako inspektorzy w punktach kontroli granicznej posiadają specjalizację z zakresu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt. Wynika to z faktu, iż do tej pory zakres obowiązków		

		inspektora w punkcie kontroli granicznej nie wiązał się bezpośrednio ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt. Po drugie, aktualne wyposażenie punktów kontroli granicznej nie do końca zapewnia możliwości wypełnienia wszystkich nakazów związanych z wystąpieniem zagrożenia chorobą zakaźną zwierząt. Wydaje się, że dotychczasowa regulacja, akceptująca wiodącą rolę powiatowego lekarza weterynarii (art. 14c ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej), z którym współpracuje graniczny lekarz weterynarii, jest dostateczna i w takiej formie powinna pozostać		
80	art. 40	GLW zwraca uwagę, że z treści delegacji nie wynika jasno zakres środków zwalczania możliwych do zastosowania w rozporządzeniu MRiRW, podczas gdy z art. 170 rozporządzenia 2016/429 wydaje się wynikać, że środki te mogą dotyczyć jedynie ograniczeń w przemieszczaniu.		
81	art. 40 1 pkt 1	W ust. 1 pkt 1) proponuje się dodać po: „krajowe środki zwalczania” stwierdzenie: „i nadzoru” albo „i kontroli” w zakresie nieuregulowanym w przepisach (...). Lit. a wskazuje, że część środków dla chorób z kat. C na obszarach nie objętych programem likwidacji (obecnie jest to chA – obszar UW, program zwalczania powinien przestać obowiązywać zgodnie z art. z art. 31 ust. 2 lit a rozporządzenia 2016/429) może być wdrożona rozporządzeniem MRiRW. ChA co do zasady nie występuje na terytorium PL, ale obecnie w celu nadzoru nad jej (nie)występowaniem i zachowania statusu terytorium wolnego		

		wykonywane są m.in. badania w stadach o nieznanym statusie epizootycznym, jeżeli świnie zostały wprowadzone do nowego gosp. niezgodnie z przepisami dot. przemieszczania (brak świadectwa zdrowia, nie wiadomo jaki status miało gosp. pochodzenia). W związku z powyższym, PLW uznaje stado za podejrzanę, wprowadza środki nadzoru i nakazuje przeprowadzenie badania zwierząt na koszt posiadacza. Nie jest to zwalczanie a nadzór/kontrola. Zwalczanie będzie w przypadku, kiedy w trakcie takiego badania uzyskamy wynik dodatni. Ponadto, powinno być możliwe wdrożenie środków jeżeli do gosp. zostaną wprowadzone zwierzęta niezgodnie z zasadami przemieszczania – zawieszenie statusu urzędowo wolne od chA + środki nadzoru/kontroli, w tym badanie. Pozwala to na zachowanie jednego z warunków dla uznania kraju za terytorium wolne od zakażenia ADV, tj, że wszystkie gosp. utrzymujące świnie na tym terytorium są wolne od zakażenia ADV.		
82	art. 41	GLW wskazuje, że projektu ustawy nie wprowadza odpowiednika art. 43 ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt w zakresie zakazu szczepień. Brak jest wykazu chorób, dla których obowiązuje zakaz szczepień lub przepisu, że MRiRW w drodze rozporządzenia może taki wykaz wydać. Przykład zakazu szczepień przeciwko chA, jest z jednym z warunków utrzymania statusu terytorium wolnego od zakażenia ADV. Jak nie będzie zakazu szczepień to istnieje ryzyko, że takie szczepienia się pojawią a więc może dojść do sytuacji,		

		że ten warunek dla utrzymania statusu terytorium wolnego nie będzie spełniony.		
83	art. 44	GLW proponuje rozważyć wykreślenie konieczności informowania o podejrzeniu wystąpienia choroby a pozostawienie informowania o potwierdzonym wystąpieniu.		
84	art. 45	GLW proponuje dodanie przepisu szczególnego dotyczącego sytuacji związanej z wprowadzeniem na terytorium RP psa, który spełnia wymagania dotyczące szczepienia obowiązujące w kraju pochodzenia, lecz nie spełnia ich w Polsce. W takim przypadku GLW proponuje następujący przepis: „Do posiadacza psa który przemieścił to zwierzę na terytorium Polski przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio”. W ocenie GLW przepis ten pozwoli przyjąć te same kryteria oceny spełnienia obowiązku niezależnie, czy dotyczą one zwierzęcia stale przebywającego w Polsce, czy przebywającego przejściowo.		
85	art. 45 ust. 5	GLW proponuje zastąpienie zwrotu „zaświadczenie” zwrotem „pisemne potwierdzenie”. Propozycja związana jest z rozbieżnościami w klasyfikowaniu jakiego rodzaju dokument stanowi „zaświadczenie” wymienione w tym przepisie.		
86	art. 45 ust. 7 pkt 3	GLW proponuje jego wykreślenie.		
87	art. 45 ust. 7 pkt 4	GLW proponuje wykreślenie godziny szczepienia psa		
88	art. 45 ust. 8	GLW zwraca uwagę, że obecne zastosowanie odpowiednika do art. 45		

		ust. 8 projektowanej ustawy z ustawy o ochronie zdrowia zwierząt i zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, powoduje, że wykazy zaszczipionych psów nie są przekazywane do powiatowego lekarza weterynarii, a pytani o brak takiego przekazania lekarze weterynarii twierdzą, że nie przekazują, bo nie mają szczepień. Informacja ta jest nie do zweryfikowania przez powiatowego lekarza weterynarii, który nie ma podstaw do kontroli gabinetu lekarsko weterynaryjnego w tym zakresie. Stąd też warto zastanowić się nad dopisaniem ustępu, który nakaże przekazanie do PLW informacji o braku przeprowadzenia szczepienia w miesiącu poprzedzającym. W tym miejscu warto też rozważyć, czy informacje zawarte w wykazie jak i ewentualnie informacja o braku szczepienia nie powinna być składana pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie byłby obowiązany do zawarcia w swoim oświadczeniu klauzuli następującej treści: "Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastąpić powinna pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.		
89	art. 45 ust. 9	GLW proponuje dodanie „współpracując z właściwymi powiatowymi lekarzami weterynarii, jeśli istnieje taka potrzeba”.		
90	art. 45 ust 10	Szczepienie psów przeciwko wściekliźnie nie jest czynnością wyznaczaną z urzędu. Nie jest jasnym zapis „mając na względzie zapewnienie możliwości przeprowadzenia szczepień” – w jaki sposób określenie jego ceny maksymalnej gwarantuje możliwość		

		przeprowadzenia szczepienia, jeśli nie nakazujemy prywatnemu podmiotowi wykonywania takich szczepień. Może to wręcz skutkować faktem, że jeśli cena nie będzie opłacalna np. na skutek inflacji, zmiany ceny szczepionki itp. to taki podmiot będzie wolał nie prowadzić szczepień profilaktycznych tak ważnej choroby niż narażać się na konsekwencje prawne pobierania ceny wyższej niż dozwolona. Obecnie ostatnie rozporządzenie „w sprawie maksymalnej wysokości wynagrodzenia lekarzy weterynarii za dokonanie szczepienia psa przeciwko wściekliźnie” pochodzi z 2005 roku – ustalona cena to 15 zł. Może trzeba wprowadzić zapis, żeby wynosiło ustalony % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.		
91	art. 46	GLW proponuje rozważenie dopisanie do katalogu zwierząt również zwierząt futerkowych, trzmieli, zwierząt wielbłądowatych oraz ryb bez wskazania, że chodzi o ryby słodkowodne.		
92	art. 46 ust. 1	GLW proponuje dopisanie zakażenia wirusem choroby Aujeszkego u świń (kat. C+D+E) jako choroby przy zwalczaniu której przysługuje odszkodowanie ze środków z budżetu państwa. Zakażenie ADV jest zgodnie z rozporządzeniem 2016/429 chorobą kategorii C, a więc chorobą umieszczoną w wykazie, która ma znaczenie dla niektórych państw członkowskich (w tym też Polski) i w odniesieniu do której potrzebne są środki, aby zapobiec jej rozprzestrzenianiu się na te części Unii, które oficjalnie są wolne od choroby lub które mają programy likwidacji danej choroby umieszczonej w wykazie. Terytorium Polski jako		

		terytorium wolne od zakażenia ADV w przypadku wystąpienia ogniska zakażenia ADV u świń musi podjąć środki w celu jej zwalczania zgodnie z RDK 2020/689 załącznik IV Część V Rozdział 2 Sekcja 2 i tym samym uniknięcia zawieszenia tego statusu. Jednym z warunków odstępstwa od zawieszenia statusu jest usunięcie wszystkich świń w zakładach dotkniętych chorobą. Usunięcie to odbywa się poprzez zabicie/poddanie ubojowi wszystkich zwierząt w ognisku choroby. W związku z powyższym, za świnie zabite/poddane ubojowi w ramach zwalczania ADV u świń w PL w przypadku wykrycia ogniska choroby powinno przysługiwać odszkodowanie ze środków budżetu państwa. Należy podkreślić, że zakażenie wirusem choroby Aujeszkiego na terytorium Polski nie może być już objęte nieobowiązkowym programem likwidacji choroby kat. C, gdyż zgodnie z art. 31 ust. 2 lit a RPEiR 2016/429 nieobowiązkowy program likwidacji obowiązuje do momentu, gdy zostaną spełnione warunki przyznania statusu obszaru wolnego od choroby dla terytorium państwa członkowskiego lub strefy, zgodnie z art. 36 ust. 1, bądź dla kompartmentu, zgodnie z art. 37 ust. 2. Enzootyczna białaczka bydła również należy zgodnie z AHL do chorób kategorii C a została umieszczona w wykazie chorób, za które przysługuje odszkodowanie.		
93	art. 46 ust. 2	GLW proponuje przepisowi nadać brzmienie: „2. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wartości rynkowej zwierzęcia rozumianej jako ekwiwalent szkody rzeczywistej związanej z jego zabiciem lub ubojem,		

		powiększonej o obowiązujący podatek VAT (wartość brutto).”. Główny Lekarz Weterynarii wskazuje na stale występujące problemy związane z szacowaniem wartości rynkowej zwierząt, dotyczące praktyki uwzględniania przez rzeczoznawców oraz biegłych sądowych nie tylko wartości samego zwierzęcia oraz uszczerbku majątkowego jaki hodowca poniósł w związku z jego zabiciem (czyli szkody rzeczywistej), lecz również zysków jakie mógłby osiągnąć hodowca, gdyby w dalszym ciągu utrzymywał to zwierzę np. poprzez sprzedaż mleka, miodu, czy jaj (czyli utraconych korzyści). Prowadzi to, zdaniem Głównego Lekarza Weterynarii, do nieuzasadnionego zawyżania odszkodowań wypłacanych hodowcom zwierząt. Uwzględnienie kwot brutto eliminuje niepewność co do obliczania odszkodowania i pokrywa wszystkie związane z tym koszty, w tym potencjalne podatki.		
94	art. 46 ust. 3	W ustępie 3 proponuje się dodać przed słowem „średniej” wyrazy: „Wzorów, tabel lub danych publikowanych na stronach internetowych Głównego Lekarza Weterynarii lub na podstawie”. GLW proponuje rozważenie odejścia od instytucji szacowania, na rzecz korzystania z narzędzi przewidzianych przez MRiRW, np. tabel lub wzorów. Dlatego proponujemy rozważenie dopisania fakultatywnej delegacji dla MRiRW do opracowania takich narzędzi, które w razie ich		

		opracowania byłyby stosowane w pierwszej kolejności a rzeczoznawcy dopiero, gdy takich narzędzi nie będzie.		
95	art. 47	GLW proponuje przeniesienie obowiązku prowadzenia list rzeczoznawców na szczebel starostów. Może to przyczynić się do zmniejszenia problemu dostępności rzeczoznawców na szczeblu pojedynczej gminy a jednocześnie nie wpłynie negatywnie na znajomość przez te osoby lokalnych uwarunkowań.		
96	art. 47 ust. 2	GLW wskazuje, że wymóg posiadania wiedzy praktycznej jest trudny do realizacji i weryfikacji.		
97	art. 47 ust. 6	GLW proponuje dopisanie również numeru telefonu i adresu poczty email. Wskazane byłoby zobowiązanie wójta do przedstawiania corocznie do końca I kwartału zaktualizowanej listy rzeczoznawców		
98	art. 47 ust. 7 pkt 1 lit. a	Wójt odwołuje rzeczoznawcę na wniosek PLW gdy ten przestał spełniać warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 6 w ust. 1 tegoż artykułu nie ma pkt 6		
99	art. 48 ust. 1	GLW pragnie zauważyć, że przepis jest fikcją i nigdy nie był stosowany zgodnie z tym jak wymaga tego ustawa, w związku z tym proponuje następującą redakcję tego przepisu: „1. W przypadku zwierzęcia, które może być poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, odszkodowanie, o którym mowa w art. 46 ust. 1 pomniejsza się o kwotę uzyskaną ze sprzedaży tego zwierzęcia w celu uboju.”.		

100	art. 48 ust. 2	W art. 48 ust. 2 projektu GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: „2. Odszkodowanie, o którym mowa w art. 46 ust. 1, ze środków budżetu państwa przysługuje również za zniszczone z nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, pasze, ściółkę oraz sprzęt, które nie mogą być poddane odkażaniu.”		
101	art. 48 ust. 3	W art. 48 ust. 3 projektu GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: „3. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje w wysokości wartości rynkowej zniszczonych produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, pasz, ściółki oraz sprzętu, określonej na podstawie wzorów, tabel lub danych publikowanych na stronach internetowych Głównego Lekarza Weterynarii lub alternatywnie na podstawie średniej z 3 kwot oszacowania przyjętych przez powiatowego lekarza weterynarii oraz 2 rzeczoznawców wyznaczonych przez tego lekarza z prowadzonej przez niego listy rzeczoznawców.” Jednocześnie GLW zauważa, że zaproponowane pierwotne brzmienie		

		przepisu w części wstępnej błędnie odnosi się do „odszkodowanie, o którym mowa w art. 46 ust. 1” Odszkodowanie z art. 48 ust. 3 i z art. 46 ust. 1 są traktowane w projekcie jako oddzielne rodzaje odszkodowania, a art. 46 ust. 1 ma już analogiczną regulację opisaną w art. 46 ust. 3		
102	art. 48 ust. 4	Jest nieprawidłowo umiejscowiony bądź niepoprawnie sformułowany. Norma tego przepisu sugeruje, że szacowanie o którym mowa odbywa się wyłącznie w odniesieniu do rzeczy opisanych w art. 48 ust. 2, a nie zarówno do art. 48 ust. 2 jak i 46 ust. 1 .		
103	art. 48 ust. 5	GLW pragnie zauważyć, że temat ujęty w tym ustępie powinien być osobną jednostką redakcyjną o następującym brzmieniu: „1. Odszkodowania, o których mowa w art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 2 nie przysługują za wszystkie zwierzęta objęte nakazem zabicia lub uboju oraz wszystkie produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, pasze oraz sprzęt, objęte nakazem zniszczenia: 1) jeżeli posiadacz zwierzęcia wprowadził do swojego zakładu zwierzę z gatunku podatnego, o którym wiedział, że jest chore, zakażone lub podejrzane o zakażenie lub chorobę; 2) jeżeli posiadacz zwierzęcia wprowadził do swojego zakładu zwierzę z gatunku podatnego nieoznakowane lub co do którego nie może wskazać zbywcy zwierzęcia, jeśli nie zgłosił faktu nabycia tego zwierzęcia zgodnie z przepisami o systemie identyfikacji i rejestracji		

	zwierząt; 3) jeżeli zwierzęta w stadzie były rozmnażane z naruszeniem przepisów obowiązujących w tym zakresie, w okresie 12 miesięcy przed stwierdzeniem choroby określonej w załączniku 1; 4) jeżeli posiadacz zwierzęcia w okresie 30 dni przed stwierdzeniem choroby określonej w załączniku 1 wprowadził do swojego zakładu produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego, produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego, lub niejadalne produkty pochodzenia zwierzęcego, o których posiadacz zwierzęcia wiedział, że mogły być skażone czynnikiem zakaźnym wywołującym tę chorobę; 5) jeśli przez upływem sześciu miesięcy od dnia zakończenia w zakładzie ostatecznego oczyszczenia i odkażenia, wykonanego w związku ze zwalczaniem ogniska choroby określonej w załączniku 1, ponownie zostanie stwierdzone ognisko tej choroby w tym zakładzie; 6) jeśli zwierzęta stanowią własność podmiotów prowadzących: a) zarobkowy transport zwierząt lub transport wykonywany w związku z prowadzeniem innej działalności gospodarczej, b) targi wystawy, pokazy lub konkursy zwierząt, c) obrót zwierzętami, d) obrót produktami pochodzenia zwierzęcego, jajami wylęgowymi lub paszami e) ubój zwierząt lub produkcję mięsa w rozumieniu przepisów o		
--	---	--	--

		produktach pochodzenia zwierzęcego. 2. Posiadaczowi zwierzęcia przysługuje odszkodowanie, o których mowa w art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 2, zmniejszone o: 1) od 15% do 30% – jeżeli w okresie ostatnich 6 miesięcy przed stwierdzeniem ogniska choroby określonej w załączniku 1, nie zastosował się, w odniesieniu do zwierząt z gatunków podatnych, do obowiązków określonych w przepisach o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2; 2) od 15% do 40% – jeżeli posiadacz zwierzęcia nie zastosował się do obowiązków określonych w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/429 lub w okresie 30 dni przez wystąpieniem ogniska choroby określonej w załączniku 1 do obowiązków nałożonych na podstawie art. 26, lub określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 28, art. 29 lub art. 30 w celu przeciwdziałania wystąpieniu lub zwalczania tej choroby; 3) od 15% do 25% – jeżeli wprowadził do swojego zakładu zwierzę z gatunku podatnego z naruszeniem przepisów obowiązujących w tym zakresie. 3. Wysokość odszkodowania, o których mowa w art. 46 ust. 1 oraz art. 48 ust. 2, od którego odejmuje się zmniejszenia wymienione w ust. 2 oblicza się sumując wartość rynkową wszystkich zwierząt objętych nakazem zabicia lub uboju oraz wartość rynkową wszystkich produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów pochodzenia		
--	--	--	--	--

		zwierzęcego, pasz, ściółki oraz sprzętu, objętych nakazem zniszczenia. 4. Zmniejszenia odszkodowań, o których mowa w ust. 3 sumują się. W przypadku gdy suma zmniejszeń odszkodowań wyniesie 100%, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję o odmowie przyznania odszkodowania.” Propozycja zmiany wprowadzenia do wyliczenia związana jest z praktyką sądową związaną z odmową przyznania odszkodowania ograniczoną wyłącznie do zwierząt, których dotyczy stwierdzone uchybienie. Główny Lekarz Weterynarii stoi na stanowisku, że ujawnienie wymienionych w zaproponowanym przepisie nieprawidłowości, powinno skutkować odmową wypłaty odszkodowania za całe stado, przy czym istotne jest, aby takie sformułowanie znalazło się wprost w przepisie. Dodatkowo zaproponowano określenie czasokresu, jaki miałby być brany pod uwagę w postępowaniu w sprawie odszkodowania z uwagi na fakt, że stanowi to powtarzający się problem dla terenowych organów Inspekcji Weterynaryjnej. Propozycja zawarta w ust. 1 pkt 1-6 ustawy stanowi sprecyzowanie okoliczności, których ujawnienie powinno skutkować odmową wypłaty odszkodowania za całe stado zwierząt. Są to przykłady rażąco złej woli lub rażącego niedbalstwa hodowców zwierząt mającego bezpośredni wpływ na ryzyko wystąpienia w gospodarstwie choroby zwierząt. W zakresie pkt 1 propozycja stanowi doprecyzowanie już obowiązujących przepisów. W zakresie pkt 2 chodzi o szczególnie poważne naruszenie		
--	--	--	--	--

		przepisów o identyfikacji i rejestracji, jakim jest nielegalny obrót zwierzętami nie zarejestrowanymi w bazie. Jeśli jednak posiadacz nabył takie zwierzę, lecz zgłosił zdarzenie do bazy danych, wówczas tego rodzaju zaostrzona odpowiedzialność nie będzie zachodzić i w to miejsce znajdzie zastosowanie proponowany ust. 2 pkt 1. W odniesieniu do pkt 3 propozycja dotyczy naruszenia przepisów regulujących rozmnażanie zwierząt hodowlanych, w szczególności nielegalnego krycia. Z uwagi na ogólny charakter przepisów ustawowych, które stosuje się do różnych chorób zakaźnych zwierząt zaproponowano czasokres 6 miesięcy przed stwierdzeniem choroby, aby było możliwe ujawnienie skutków ewentualnego zawleczenia tą drogą choroby do gospodarstwa. W odniesieniu do pkt 4 propozycja stanowi rozwinięcie już obowiązującej regulacji, która jednakże dotyczy tylko zwierząt. Z uwagi na objęcie przepisem licznej kategorii produktów i przedmiotów proponuje się ograniczenie czasokresu weryfikacji zdarzeń do 30 dni przed stwierdzeniem choroby w gospodarstwie. Propozycja zawarta w pkt 5 stanowi konsekwencję faktu, że od kilku lat Polska boryka się z epizootiami afrykańskiego pomoru świń oraz wysoce zjadliwej grypy ptaków i pojawiły się przypadki hodowców, u których stwierdzone jest ponownie zakażenie zwierząt tymi chorobami. Świadczy to, zdaniem Głównego Lekarza Weterynarii, o niewłaściwym obchodzeniu się ze zwierzętami, lekceważeniu zasad bioasekuracji oraz niewyciąganiu wniosków z popełnianych błędów. Propozycja zakłada odmowę wypłaty		
--	--	--	--	--

		odszkodowań dla szczególnie rażących przypadków „recydywy” epizootycznej, gdzie ponowne zakażenie stwierdzone jest przed upływem roku od poprzedniego przypadku w tym gospodarstwie. W zakresie propozycji zawartej w pkt 6 należy zwrócić uwagę na fakt, że w tym przepisie posłużono się terminologią zawartą w projekcie, jednakże działalności wymienione w przepisie obecnie nie występują i nie są zdefiniowane. Propozycja ust. 2 stanowi rozwinięcie i modyfikację propozycji, które były już rozważane w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi dostosowaną do katalogu określonego w ust. 1 tak, aby w rezultacie oba te przepisy obejmowały całokształt sytuacji skutkujących odmową wypłaty odszkodowania w całości lub w części. Istotę propozycji stanowi wprowadzenie procentowej obniżki kwoty odszkodowania w miejsce formalnej odmowy wypłaty odszkodowania za mniej istotne uchybienia w funkcjonowaniu gospodarstwa. Obecne przepisy, jak również przepisy zawarte w projekcie, są zbyt lakonicznie sformułowane, co często prowadzi do odmów w sytuacji gdy uzasadnione byłoby inne rozstrzygnięcie. Jednocześnie takie decyzje są następnie podważane w sądach jako zbyt formalistyczne. Opisana sytuacja powoduje brak pewności prawa oraz rozbieżności w postępowaniu wobec podobnych przypadków. Zaproponowane procenty obniżek stanowią propozycję do dyskusji. Ustępy 3 i 4 wprowadzają zasady ustalania wysokości odszkodowania		
--	--	--	--	--

		oraz wysokości procentowych obniżek. Zgodnie z brzmieniem propozycji, podstawą do obliczenia obniżek będzie suma odszkodowań o których mowa w ust. 1 i 5 ustawy. Umożliwi to powiatowym lekarzom weterynarii indywidualną i bardziej elastyczną ocenę każdego przypadku, a zaproponowane widełki odzwierciedlają stopień zagrożenia wywołanego danym zachowaniem hodowcy. Dodatkowo przewidziano sumowanie kwot obniżek w sytuacji, gdyby w gospodarstwie ujawniono więcej rodzajów nieprawidłowości.		
104	art. 48 ust 6	Art. 48 ust 6 wprowadza rozróżnienie między odszkodowaniem z art. 46 ust. 1 a odszkodowaniem z art. 48 ust. 2, z którego wynika że tylko w odniesieniu do odszkodowania z art. 46 ust. 1 decyzja PLW jest ostateczna. Logicznie więc odszkodowania z art. 48 ust. 2 procedowane winno być zgodnie z KPA, a więc przez odwołanie do WLW a następnie na ścieżce sądowo-administracyjnej do WSA/NSA. Proponuję dodanie „oraz art. 48 ust. 2”. Względnie przeniesienie odwołań do osobnej jednostki redakcyjnej, tak aby ścieżka odwoławcza do sądu powszechnego była wprost wskazana również dla zwrotu kosztów, o którym mowa w art. 48 ust. 10, co jest zgodne z obowiązującą praktyką, ale wynika jedynie ze słusznościowej interpretacji sądów administracyjnych (np. wyrok z 3.07.2012 I SA/Bd 446/12 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy)		
105	art. 48 ust. 7	zwracam uwagę, że określenie właściwości rzeczowej do sądu rejonowego, powoduje że możliwe są wielomilionowe spory w których		

		zastępstwo procesowe Prokuratury Generalnej nie jest obowiązkowe (art. 7 ust. 2 ustawy o Prokuratury Generalnej RP)		
106	art. 48 ust. 9	nie obejmuje należności z art. 48 ust. 2 co jest różnicą z obecną ustawą i może negatywnie wpłynąć na możliwość odbudowy gospodarstwa (np. odtwarzania zniszczonego sprzętu)		
107	art. 48 ust. 10	GLW proponuje nadać przepisowi następujące brzmienie: Podmiotowi, który dokonał nakładów: 1) związanych z zabiciem lub ubojem zwierząt, transportowaniem zwierząt lub zwłok zwierzęcych albo unieszkodliwieniem zwłok zwierzęcych, w związku z wykonaniem nakazów, o których mowa w art. 46 ust. 1, 2) związanych ze zniszczeniem produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, paszy oraz sprzętu, które nie mogły być poddane odkażaniu, w związku z wykonaniem nakazów, o których mowa w art. 48 ust. 2, 3) związanych z przeprowadzeniem wstępnego oczyszczania i odkażania w związku z wykonaniem nakazów organów Inspekcji Weterynaryjnej wydanych przy zwalczaniu chorób określonych w załączniku 1 przysługuje ze środków budżetu państwa zwrot poniesionych wydatków albo pokrycie należności z tytułu wykonania usługi. Propozycja nadania nowej treści ust. 10 projektu ustawy związana jest		

		niekompletnością obecnej regulacji, która pomija całkowicie istotne wydatki związane z utylizacją rzeczy wymienionych w pkt 2 jako objętych odszkodowaniem ze środków budżetu państwa. Ponadto wprowadza możliwość zwrotu kosztów oczyszczania i odkażania gospodarstw. Z kolei wprowadzenie możliwości zapłaty należności za wykonaną usługę usuwa fikcję jaką stanowi w dużej mierze przyjęta obecnie konstrukcja „zwrotu poniesionych wydatków”. W wielu przypadkach wydatki objęte ust. 11 ustawy nie są finansowane przez hodowców (którym można by następnie zwrócić poniesione na ten cel wydatki), ponieważ nie dysponują oni odpowiednimi zasobami finansowymi albo wręcz nie chcą ich realizować. W rezultacie powiatowy lekarz weterynarii nie ma komu „zwrócić wydatków” poniesionych w związku z wykonaniem nakazów.		
108	art. 48 ust. 10	Zaproponowane brzmienie artykułu nie określa, kto rozstrzyga o takim zwrocie (PLW), ani nie precyzuje ścieżki odwoławczej, sugerując, że od rozstrzygnięcia można się odwołać do WLW, a następnie do sądów administracyjnych (patrz także uwagi do art. 48 ust. 6). Warto zatem rozważyć uzupełnienie przepisu o wskazanie organu odpowiedzialnego za rozstrzyganie oraz określenie trybu postępowania.		
109	art. 48	GLW proponuje następujący dodatkowy ustęp w brzmieniu: „Do postępowania prowadzonego w celu egzekucji nakazu zabicia lub uboju zwierząt oraz zniszczenia albo unieszkodliwienia zwłok zwierzęcych, zniszczenia produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego,		

		niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, pasz, ściółki oraz sprzętu, które nie mogły być poddane odkażaniu, a także przeprowadzenia oczyszczania i odkażania, w razie zastosowania środka egzekucyjnego w postaci wykonania zastępczego nie stosuje się art. 129, 132-135 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2023, poz. 2505 z późn. zm.). Koszty postępowania egzekucyjnego są pokrywane ze środków budżetu państwa.” Propozycja dodania nowego ust. do art. 48 projektu ustawy ma na celu urealnienie postępowania egzekucyjnego i stosowania środka w postaci wykonania zastępczego w związku z egzekucją w szczególności nakazów zabicia i utylizacji zwierząt i produktów w ramach zwalczania chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania. Obecne przepisy ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji obligują powiatowych lekarzy weterynarii do prowadzenia egzekucji nałożonych obowiązków na koszt podmiotów zobowiązanych. Jest to rozwiązanie nieracjonalne w tym przypadku, ponieważ w wielu przypadkach hodowcy nie dysponują wystarczającymi możliwościami finansowymi a nawet jeśli dysponowaliby i na swój koszt wykonaliby nakazy – to i tak ustawa o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt obliuguje powiatowych lekarzy weterynarii do zwrotu wydatków poniesionych na ten cel. W rezultacie obowiązująca procedura generuje konieczność wykonywania szeregu		
--	--	---	--	--

		czasochłonnych i skomplikowanych czynności proceduralnych, które nie prowadzą do żadnego rezultatu, ponieważ koszt działań ostatecznie i tak pokrywa budżet państwa.		
110	Art. 49	W art. 49 pkt 3 lit b proponuje się po słowie „pasz” dodać wyraz „ ściółki”		
111	art. 50	GLW proponuje nadanie przepisowi następującego brzmienia: „1. Posiadaczowi zwierzęcia, który dopełnił obowiązku zgłoszenia zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/429, przysługuje ze środków budżetu państwa zapomoga za zwierzę które padło: 1) zanim organ Inspekcji Weterynaryjnej otrzymał informację o tym zgłoszeniu, jeżeli organ ten stwierdził, że zwierzę padło z powodu zachorowania na chorobę określoną w załączniku nr 1; 2) po tym kiedy organ Inspekcji Weterynaryjnej otrzymał informację o tym zgłoszeniu, lecz zanim został wykonany nakaz zabicia zwierząt lub poddania ich ubojowi. 2. Wysokość zapomogi stanowi 2/3 wartości rynkowej zwierzęcia określonej zgodnie z art. 49. 3. Do ustalania wysokości zapomogi stosuje się odpowiednio przepisy art. 48.” Propozycja nowego brzmienia art. 50 projektu ustawy związana jest z istotną luką, która dotyczy zakresu odpowiedzialności Skarbu Państwa w obecnie obowiązujących przepisach, które zostały przeniesione bez zmian do nowego projektu. Projekt wprowadza tę odpowiedzialność w odniesieniu do zwierząt padłych, jeśli właściciel prawidłowo zgłosił		

		podejrzenie (art. 50) oraz zabitych lub ubitych w celu wykonania nakazu organu Inspekcji Weterynaryjnej (art. 49). Brak jest jednak regulacji przewidujących odpowiedzialność Skarbu Państwa za zwierzęta padłe pomiędzy prawidłowym zgłoszeniem a zabiciem lub ubojem stada w związku z wykonaniem nakazu. Główny Lekarz Weterynarii nie widzi powodu dalszego utrzymywania tego stanu rzeczy.		
112	art. 56	W ocenie GLW sformułowanie „w przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej ze względu na lokalizację zakładu” jest niezrozumiałe. Nie jest wiadome o jakiego rodzaju przypadki chodzi.		
113	art. 56 pkt 2 lit. a	GLW wskazuje, że zwrot: „obejmujący również zakłady lub podmioty inne niż zakłady i podmioty wymienione w tiret pierwsze-tiret siódme oraz w lit. b, jakie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegają rejestracji na zasadach określonych w art. 84 rozporządzenia 2016/429, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 3” jest niezrozumiały.		
114	art. 56 i 57	Pojawia się problem z rejestracją i zatwierdzaniem tzw. grup zakładów akwakultury – do tej pory numer weterynaryjny składał się z cyfr, z których: 1) pierwsza i druga oznaczają symbol województwa nadany województwom; 2) trzecia i czwarta oznaczają symbol powiatu nadany powiatom danego województwa; 3) piąta i szósta oznaczają symbol określający zakres i rodzaj		

		działalności nadzorowanej prowadzonej przez podmiot; 4) siódma i następne informują o kolejności podejmowania w danym powiecie danego rodzaju działalności nadzorowanej.		
115	art. 57	Koncepcja wyznaczenia 3 różnych organów nadzorujących grupy zakładów akwakultury, dodatkowo różnych stopni w rozumieniu KPA, jest w ocenie GLW błędna. Zakłady prowadzące ten sam rodzaj działalności będą nadzorowane w tym samym zakresie przez różne organy, które będą w jednych sprawach organami I instancji a w takich sprawach innych podmiotów organami wyższego stopnia. W ocenie GLW proponowane rozwiązanie przyczyni się do powstania chaosu w systemie nadzoru IW. Dodatkowo projekt nakłada na GLW sprawowanie nowego zadania związanego z prowadzeniem kontroli urzędowych w I instancji oraz bycia organem wyższego stopnia bez uwzględnienia w OSR konieczności wzmocnienia kadrowego GIW. Zdaniem GLW należy wyznaczyć w sposób jednolity organ nadzorujący grupy zakładów i powinni to być WLW, niezależnie od lokalizacji zakładów grupy. W razie gdyby jakieś zakłady grupy znalazły się poza obszarem właściwości danego WLW powinien on mieć możliwość zlecania kontroli tym WLW, na obszarze właściwości, których znajdują się pozostałe zakłady.		
116	art. 57 ust. 2	Ponadto GLW zauważa, że wskazany zapis, że WLW lub GLW będą prowadzić kontrole urzędowe oraz inne czynności urzędowe w kompartmentcie, oznacza, że będą one organem pierwszej instancji. To implikuje, że będą odpowiedzialne za pobieranie i opłacanie prób do		

		badań, podpisywanie umów z ULW oraz wydawanie decyzji administracyjnych np. w zakresie zwalczania chorób zakaźnych. Na jakiej podstawie prawnej miałyby się to odbywać?		
117	art. 58 pkt 5	GLW wskazuje, że zwrot: „zakłady i podmioty wymienione w tiret pierwsze-tiret siódme oraz w lit. b, jakie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegają rejestracji na zasadach określonych w art. 84 rozporządzenia 2016/429, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 71 ust. 1 pkt 3” jest niezrozumiały.		
118	art. 62	GLW wskazuje, że rejestr PLW powinien również zawierać informacje określone w art. 84 ust. 1 lit. b (iii) rozporządzenia 2016/429 tj. kategorie, gatunki, liczbę lub liczbę utrzymywanych zwierząt lądowych lub materiału biologicznego, które podmioty te zamierzają odpowiednio utrzymywać lub przetrzymywać w zakładzie, oraz potencjał zakładu. Z punktu widzenia nadzoru IW jest to jedna z najważniejszych informacji zawartych w rejestrze.		
119	art. 65 ust. 3	GLW wskazuje, że ustawa niedostatecznie reguluje sprawę zatwierdzenia kompartmentu. Wydaje się, że uzasadnione byłoby wprowadzenie delegacji dla MRiRW do określenia szczegółowych wymagań dla kompartmentów w odniesieniu do poszczególnych chorób zwierząt.		
120	art. 65 ust. 4	GLW wskazuje, że uzasadnione byłoby wprowadzenie regulacji dotyczących postępowania ze zwierzętami w zakładach, wobec których wydano decyzję o likwidacji zakładu. Ponadto należy wskazać		

		następstwa likwidacji. Przepis dotychczasowej ustawy nie wprowadzał żadnych rozwiązań w tym zakresie, co w przypadku podmiotów podlegających procedurze rejestracji skutkowało ponownym wnioskiem o rejestrację składanym niejako „następnego dnia” po wydaniu decyzji.		
121	art. 65 ust. 4	Ponadto dla GLW nie jest jasne, dlaczego przepis ten ma dotyczyć działalności rejestrowanej, a nie działalności zatwierdzonej.		
122	art. 66-67	GLW proponuje, żeby organem właściwym do rejestracji, zatwierdzania i prowadzenia rejestrów grup zakładów akwakultury o położeniu ponad powiatowym był WLW.		
123	art. 67	Praktycznym problemem prowadzenia rejestrów zakładów jest zaprzestanie prowadzenia działalności przez podmiot bez informowania o tym IW a także śmierć strony. W odniesieniu do wykreślenia podmiotów z rejestru wskazane byłoby rozwiązanie analogiczne do art. 65 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia "Wykreślenie z rejestru zakładów następuje na podstawie: [...] decyzji właściwego państwowego powiatowego inspektora sanitarnego lub państwowego granicznego inspektora sanitarnego, jeżeli zakład zaprzestał działalności w zakresie produkcji lub obrotu żywnością lub materiałami i wyrobami przeznaczonymi do kontaktu z żywnością, a podmiot działający na rynku spożywczym lub na rynku materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością nie złożył wniosku, o którym mowa w pkt 1"		

		Dla podmiotów które zaprzestały działalności, a w odniesieniu do zakładów prowadzonych przez osoby zmarłej np. jako uzupełnienie art. 67 „4. Wykreślenie z rejestru zakładów następuje na podstawie decyzji powiatowego lekarza weterynarii w przypadku zaprzestania działalności zakładu w związku ze śmiercią podmiotu prowadzącego zakład w terminie 6 miesięcy od dnia śmierci podmiotu. Decyzję o wykreśleniu pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.”		
124	art. 67 ust. 3	GLW wskazuje że przepis dotyczący udostępniania rejestrów powinien dotyczyć rejestru wszystkich zakładów i podmiotów a nie tylko grup zakładów akwakultury, zwłaszcza, że w art. 68 przewidziano, że GLW prowadzi rejestr zbiorczy, który nie może powstać bez udostępnienia mu danych z rejestrów PLW i WLW. Jednocześnie GLW zauważa, że uzasadnione byłoby jasne wskazanie w ustawie, że IW może utworzyć system informatyczny służący grupowaniu, analizowaniu i wymianie w Inspekcji Weterynaryjnej informacji pozyskiwanych w ramach nadzoru oraz zawartych w prowadzonych rejestrach. System powinien również umożliwiać automatyczny import informacji do bazy. Mając na uwadze, że tworzona jest nowa ustawa, która będzie określać zasady pracy organów IW w newralgicznym obszarze na wiele lat, taki przepis wydaje się niezbędny.		
125	art. 68	GLW proponuje dodanie ustępu 4 w brzmieniu:		

		„4. Główny Lekarz Weterynarii przetwarzając dane zawarte w zbiorczym rejestrze, a także informacje przekazywane przez powiatowych lekarzy weterynarii oraz wojewódzkich lekarzy weterynarii może opracowywać narzędzia cyfrowe służące systematyzowaniu, grupowaniu, wizualizowaniu oraz komasowaniu tych danych i informacji, które następnie wykorzystuje lub udostępnia powiatowym lekarzom weterynarii oraz wojewódzkim lekarzom weterynarii do wykorzystania w ramach nadzoru sprawowanego nad zakładami, przewoźnikami, podmiotami, zakładami akwakultury oraz grupami zakładów akwakultury oraz do działań w celu wykrywania, zapobiegania i zwalczania chorobom zwierząt, a także w celach sprawozdawczych i na potrzeby powiadomień, o których mowa w rozporządzeniu 2020/2002”. GLW zauważa, że sensem zbierania informacji jest zapewnienie możliwości ich efektywnego przetwarzania i wykorzystywania w realizacji zadań. Projekt ustawy pomija ten aspekt, który w ostatnich latach nabiera coraz większego znaczenia z uwagi na postęp w technologiach cyfrowych oraz upowszechnienie komunikacji elektronicznej. Także w GIW w ostatnich latach opracowano narzędzie czerpiące z danych gromadzonych przez IW stanowiące elektroniczną bazę danych i wiedzy nt zakładów i chorób zwierząt. Dotychczas te działania nie miały jednak dostatecznej podstawy prawnej, co w opinii GLW pomoże zmienić proponowany przepis.		
126	art. 71 ust. 3	Rozporządzenie 2017/625 dotyczy kontroli urzędowych związanych z		

		przepisami Unii, a nie krajowymi. Art. 71 ust. 3 projektowanej ustawy niewystarczająco reguluje stosowanie tego rozporządzenia, gdyż reguluje zasady stosowania rozporządzenia 2017/625 tylko i wyłącznie do zakładów lub podmiotów innych niż zakłady lub podmioty wymienione w art. 56 pkt 1 lit. a tiret pierwsze tiret siódme oraz lit. b, jakie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą podlegały rejestracji na zasadach określonych w art. 84, po drugie dotyczy tylko kontroli i innych czynności urzędowych. Zgodnie z definicją z art. 2 rozporządzenia 2017/625 wydanie decyzji z art. 138 nie jest ani kontrolą ani inną czynnością urzędową. Powyższe powoduje, że art. 71 ust. 3 powinien mieć brzmienie: 3. Do zakładów lub podmiotów innych niż zakłady lub podmioty wymienione w art. 56 pkt 1 lit. a tiret pierwsze tiret siódme oraz lit. b, jakie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą podlegały rejestracji na zasadach określonych w art. 84 rozporządzenia 2016/429, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1 pkt 3 stosuje się przepisy rozporządzenia 2017/625 oraz przepisy wydane na podstawie rozporządzenia 2017/625 w zakresie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych oraz wydawania decyzji z art. 138 tego rozporządzenia. Bez tego doprecyzowania po przeprowadzeniu kontroli i stwierdzeniu uchybień w zakładzie „krajowym” nie będzie możliwości wydania decyzji w oparciu o art. 138 roz. 2017/625 ani żaden inny artykuł.		
--	--	---	--	--

		Powyższe rozwiązanie nie jest jednak wystarczające, gdyż przepisów o nadzorze Inspekcji Weterynaryjnej jest bardzo dużo i część z nich stanowi regulację opartą o prawo krajowe. Tytułem przykładu: 1) dobrostan zwierząt dla gatunków inne niż te których dobrostan został uregulowane w prawie UE, 2) działalność w ramach rolniczego handlu detalicznego, działalność w ramach sprzedaży bezpośredniej -w zakresie nieuregulowanym w roz. 178/2002, 3) działalność marginalna, lokalna i ograniczona - w zakresie nieuregulowanym w roz. 178/2002, czy 852/2004, są to przykłady działalności regulowanej przez prawo krajowe, gdzie nadzór sprawuje IW. Dla tej działalności przepisy krajowe nie przewidują wydawania decyzji administracyjnej w przypadku stwierdzenia uchybień, co powoduje obecnie, że za naruszenie w zakresie działalności MLO wynikające z 852/204 PLW ma podstawę wydać decyzję na podstawie art. 138 roz. 2017/625, a dla naruszenia wynikającego z przepisów roz. MRiRW w sprawie działalności MLO takiej możliwości brak. Stąd też postuluję wprowadzenie przepisu ogólnego do ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej w brzmieniu: 1. Organy Inspekcji Weterynaryjnej i urzędowi lekarze weterynarii stosują przepisy rozporządzenia 2017/625 do kontroli urzędowych, wykonywania innych czynności urzędowych oraz wydawania decyzji administracyjnych na podstawie art. 138 rozporządzenia 2017/625		
--	--	---	--	--

		również w celu weryfikacji zgodności z przepisami innymi niż przyjęte na szczeblu Unii lub przez państwa członkowskie w celu stosowania prawodawstwa Unii w obszarach wskazanych w art. 1 ust. 2 rozporządzenia 2017/625. 2. Prawo do wydawania decyzji administracyjnych na podstawie art. 138 rozporządzenia 2017/625 nie dotyczy urzędowych lekarzy weterynarii wyznaczonych zgodnie z art. 16 i 18. Powyższe pozwoli na uniknięcie chaosu jaki może powstać w sytuacji, gdy w ramach jednej działalności PLW będzie mógł do części uchybień wydać decyzję, a do innej części nie. Co więcej pozwoli na zapewnienie spójność systemu kontroli urzędowych i wykonywania innych czynności urzędowych. Wyłączenie wyznaczanych ULW z prawa wydawania decyzji z art. 138 wynika z art. 31 ust. 3 rozporządzenia 2017/625. 3. Właściwe organy nie przekazują jednostce upoważnionej ani osobie fizycznej uprawnień do podejmowania decyzji dotyczących ich zadań przewidzianych w art. 138 ust. 1 lit. b) i w art. 138 ust. 2 i 3. Przyjęcie tej regulacji powinno być równoznaczne z wykreśleniem art. 71 ust. 3 projektowanej ustawy.		
127	art. 78 ust. 3	Czy należy z tego zapisu wnioskować, że zwierzęta dla których MRiRW może określić w drodze rozporządzenia wymagania będą mogły pochodzić tylko z zakładów odizolowanych? Wcześniejsze ustępy artykułu nie wskazują na to jednoznacznie, natomiast ustęp 3 może sugerować taką interpretację.		

128	art. 79 ust. 2	Zapis w obecnym brzmieniu sam siebie wyklucza – mówi o pozwoleniu wydawanym dla zwierząt, dla których brak jest przepisów w przepisach AHL i wydanych na jego podstawie, warunkując jednocześnie jego wydanie spełnieniem wymagań art. 229 a)-c) rozporządzenia 2016/429: „a) bez uszczerbku dla art. 230 ust. 2, pochodzą z państwa trzeciego lub terytorium umieszczonego zgodnie z art. 230 ust. 1 w wykazie w odniesieniu do określonego gatunku i kategorii zwierząt lub materiału biologicznego lub danych produktów pochodzenia zwierzęcego, lub ze strefy lub kompartmentu takiego państwa trzeciego lub terytorium; - warunek nie do spełnienia dla gatunków, o których nie ma mowy w AHL – takie listy nie istnieją. Spełnienie warunku z pkt b) i c) samo się wyklucza, gdyż wskazanych tam list zakładów i warunków zdrowotnych nie ma- dlatego konieczne jest zezwolenie kraju docelowego - GLW		
129	art. 79 ust. 3	GLW proponuje wydłużenie terminu do 30 dni.		
130	art. 79 ust. 4	GLW proponuje wskazanie, że uprawnione do złożenia wniosku i do posiadania zwierząt objętych wnioskiem mogą być podmioty zarejestrowane przez IW.		
131	art. 79 ust. 4 pkt. 2	Podanie gatunku powinno być obligatoryjne – możliwość podania samej kategorii, np. „zwierzęta drapieżne” lub „ bezkręgowce wodne” – może być zbyt ogólne bo np. dla niektórych bezkręgowców AHL określa warunki przywozowe- mięczaki skorupiaki, konieczne będzie uzyskanie wyjaśnień, co będzie wydłużało postępowanie		

132	art. 79 ust. 4 pkt 3	GLW wskazuje, że wymóg jest nieweryfikowalny.		
133	art. 79 ust. 4 pkt. 4	Należy dodać wymóg wskazania, że zakład pochodzenia zwierząt w kraju trzecim znajduje się pod nadzorem właściwej władzy oraz jej nazwy – umożliwi to weryfikację statusu epizootycznego i zdrowotnego zwierząt będących przedmiotem planowanego przywozu, ocenić ryzyko z nim związane .		
134	art. 79 ust. 7	Proponuję nadać brzmienie „Pozwolenie, o którym mowa w ust 1. zawiera określenie wymagań odnośnie zdrowia przywożonych zwierząt, z uwzględnieniem wymagań, o których mowa w art. 234, ust. 1 rozporządzenia 2016/429” brzmienie takie proponowane jest z uwagi na fakt, że nie dla wszystkich zwierząt określono wymagania dla przemieszczania w obrębie Unii (np. bezkręgowce wodne- koralowce, czy zwierzęta drapieżne).		
135	art. 79	Po art. 79 GLW proponuje dodać zapis analogiczny jak w art. 81 projektu. Podmiot przywożący zwierzęta/materiał biologiczny na podstawie pozwolenia GLW powinien powiadomić PLW o dotarciu do miejsca przeznaczenia – jak w art. 81.		
136	art. 79 ust. 5 i art. 80 ust. 5	GLW zwraca uwagę, że przepisy o opłatach z ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej muszą być dostosowane do nomenklatury wynikającej z przepisów rozporządzenia 2016/429. Tytułem przykładu nie ma już zakładów drobiu, którym to pojęciem posługuje się prawodawca w poz. 40 załącznika 1 do rozporządzenia o opłatach.		

137	art. 80 ust. 4	W obligatoryjnych elementach wniosku powinno się również wskazać tak jak w elementach wniosku na przykład w art. 79 ust. 4 jeżeli tam gdzie to właściwe miejsce pochodzenia zwierząt w kraju trzecim, ponieważ dla różnych typów obiektów, są różne typy nadzoru weterynaryjnego, a w związku z tym inne są warunki weterynaryjne do określenia dla obiektów odizolowanych, inne dla gospodarstw, inne dla zwierząt pozyskanych z wolności. Ponadto, w opinii GLW powinno się uwzględnić przesłanki wynikające z projektowanego przepisu zawartego w art. 79 ust. 7-8 z ewentualnym uwzględnieniem uwarunkowań wynikających z badań naukowych.		
138	art. 83 ust. 3	GLW proponuje rezygnację z dotychczasowej formuły związanej z wejściem w życie aktów prawnych i usunięcie tego przepisu. Wówczas rozporządzenia będą wchodzić w życie zgodnie z zasadami określonymi art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych.		
139	art. 84	GLW zauważa, że wprowadzanie środków nadzwyczajnych na szczeblu województwa zostało już uregulowane wcześniej w art. 29 ust. 3. Wydaje się uzasadnione dokonanie korekty tego art., skoro środkom nadzwyczajnym poświęcono cały rozdział 6.		
140	art. 84 ust. 4	GLW proponuje rezygnację z dotychczasowej formuły związanej z wejściem w życie aktów prawnych i usunięcie tego przepisu. Wówczas rozporządzenia będą wchodzić w życie zgodnie z zasadami określonymi art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych		

		aktów prawnych.		
141	art. 86	Nałożenie na granicznego lekarza weterynarii obowiązków uregulowanych w art. 260 lit. a i b rozporządzenia 2016/429 wydaje się być nadmiarowe i nie uwzględniać specyfiki funkcjonowania punktów kontroli granicznej. Ciąg dalszy uzasadnienia jak do art.38 ust.1		
142	art. 88	Nie jest jasne dlaczego delegacja dla MRiRW zawarta w tym przepisie zawęży zakres stosowania środków nadzwyczajnych do środków wymienionych w art. 269 ust. 1 lit b, c oraz do materiału biologicznego.		
143	art. 89 ust. 2	GLW proponuje wskazać powiatowego lekarza weterynarii właściwego dla miejsca przeznaczenia w PL jako organu właściwego wykonującego zadania określone w art. 27 ust. 1 akapit pierwszy. Próbkę badawczą i diagnostyczną nie podlegają urzędowej kontroli weterynaryjnej na granicy, mogą być wwożone do UE przez „punkt wprowadzenia” a nie wyłącznie przez punkt kontroli granicznej. Niejasnym się wydaje wskazanie GRLW w odniesieniu do wykonywania zadań właściwego organu określonych w ust. 1 lit. c załącznika XII tj. c) w przypadku produktów pośrednich przeznaczonych do produkcji wyrobów medycznych aktywnego osadzania, produktów leczniczych i weterynaryjnych produktów leczniczych – zostały one otrzymane z materiałów, o których mowa w lit. b), jeżeli właściwe organy uznają zastosowanie takich materiałów za uzasadnione dla potrzeb ochrony zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt.		
144	art. 93 ust. 2 i	Zgodnie z obecnym projektem w przypadku potwierdzenia, że w		

	art. 93 ust. 5	żywieniu zwierząt gospodarskich były stosowane niedozwolone produkty uboczne lub pochodne określone w art. 7 oraz zał. IV rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych pasażowalnych gąbczastych encefalopatii, powiatowy lekarz weterynarii nakazuje w drodze decyzji zabicie takich zwierząt. Naraża to rolników utrzymujących zwierzęta gospodarskie i inne podmioty działające na rynku pasz na wysokie straty ekonomiczne i utratę dochodów dla gospodarki narodowej. Postępowanie to jest bardziej rygorystyczne niż przepisy unijne, które nie nakładają konieczności podejmowania tak daleko idących działań w przypadku stwierdzenia niedozwolonego białka w paszach dla zwierząt gospodarskich. W opinii Głównego Lekarza Weterynarii tak rygorystyczne podejście nie powinno być stosowane każdorazowo w przypadku stwierdzenia wyniku niezgodnego (np. wykrycia PAP drobiowego w żywieniu drobiu lub PAP wieprzowego w żywieniu trzody chlewnej, czyli w odniesieniu do zwierząt które nie chorują na pasażowalne gąbczaste encefalopatie). Zasady postępowania ze zwierzętami powinny być uzależnione od ryzyka, które wynika ze stwierdzonej nieprawidłowości. Należy mieć również na uwadze możliwość wystąpienia wyników fałszywie dodatnich, spowodowanych wysoką czułością stosowanej metody badania laboratoryjnego RT-PCR. Jednocześnie ze względu na coraz większe zainteresowanie podmiotów skorzystaniem z odstępstw w zakresie		
--	----------------	--	--	--

		stosowania „zakazu paszowego”, powiatowi lekarze weterynarii będą spotykali się z coraz częstszymi przypadkami opisanej powyżej sytuacji, w związku z czym zasadnym wydaje się rozważenie zrewidowania przepisów krajowych w przedmiotowym zakresie. Postulaty o potrzebie wprowadzenia zmian w ww. przepisach wynikają również z sygnałów zgłaszanych zarówno przez wojewódzkich, jak i powiatowych inspektorów weterynaryjnych, którzy sprawują nadzór nad żywieniem zwierząt gospodarskich paszami zawierającymi przetworzone białka pochodzenia zwierzęcego, jak również przez przedstawicieli związków branżowych będących producentami przedmiotowych materiałów paszowych pochodzenia zwierzęcego (Związek Pracodawców Przemysłu Utylizacyjnego, ABP - Polski Związek Przetwórców). Przedstawiciele Głównego Inspektoratu Weterynarii sygnalizowali o potrzebach rozważenia ww. zmian legislacyjnych na spotkaniach z przedstawicielami Departamentu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii oraz pisemnie. proponowana zmiana art. 93 ust. 2 : W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, zwierzęta gospodarskie z gatunku przeżuwaczy mogą być przemieszczane wyłącznie do rzeźni w celu zabicia. Przed dokonaniem przemieszczenia posiadacz zwierząt informuje powiatowego lekarza weterynarii, który		
--	--	--	--	--

		wydał taką decyzję, o lokalizacji rzeźni, do której zostaną przemieszczone te zwierzęta. proponowana zmiana art. 93 ust. 5 : „W przypadku potwierdzenia podejrzenia, że w żywieniu zwierząt gospodarskich z gatunku przeżuwaczy były stosowane niedozwolone produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne powiatowy lekarz weterynarii nakazuje, w drodze decyzji, zabicie takich zwierząt”.		
145	art. 97	GLW proponuje rozważenie przez MRiRW wprowadzenia w jak najszerszym zakresie karalności przy pomocy mandatów karnych. Ponadto GLW zauważa, iż w przypadku usunięcia przepisów mandatowych, należy pozostawić postępowanie wykroczeniowe dla braku ważnego szczepienia przeciwko wściekliźnie. Postępowanie wykroczeniowe w tym przypadku dawało możliwość nałożenia mandatu, który był środkiem adekwatnym do naruszenia i jednocześnie pozwalającym na szybkie ukaranie podmiotu bez konieczności przeprowadzania specjalnego postępowania administracyjnego rodzącego koszty po stronie Inspekcji Weterynaryjnej.		
146	art. 97 ust. 1	nie obejmuje przypadków w którym podmiot nie realizuje nakazów/zakazów wynikających z programów o których mowa w art. 15-18 ustawy		

147	art. 97 ust. 1 pkt 2	GLW wskazuje, że przepis odsyła jedynie do normy ogólnej rozporządzenia 2016/429. Prawo nie określa kto jest zobowiązany i kiedy jest zobowiązany a więc nie można stosować kary.		
148	art. 97 ust. 1 pkt 3	GLW wskazuje, że przepis jest niedookreślony. Nie są znane wymagania, których naruszenie skutkuje karą. Dla osób nie posługujących się biegle prawem UE zakres obowiązku jest całkowicie nieczytelny.		
149	art. 97 ust. 1 pkt 6	GLW wskazuje, że przepis odsyła jedynie do normy ogólnej rozporządzenia 2016/429. Prawo nie określa kto jest zobowiązany i kiedy jest zobowiązany, a więc nie można stosować kary.		
150	art. 97 ust. 1 pkt 13	GLW wskazuje, że przepis jest niedookreślony. Nie są znane wymagania, których naruszenie skutkuje karą.		
151	art. 97 ust. 1 pkt 18	GLW pragnie wyjaśnić, czy pominięcie art. 65 ust. 1 rozporządzenia 2016/429 wśród przepisów, za naruszenie których są przewidziane sankcje, związane jest z wprowadzeniem katalogu środków wymienionego w art. 28 ust. 2 oraz 29 ust. 4 projektu ustawy?		
152	art. 97 ust. 1 pkt 20, 22, 24, 27, 29, 32, 35-37, 42, 43, 46-48, 51-53, 55-57, 59, 63, 65-73, 75-	GLW wskazuje, że przepis jest niedookreślony. Nie są dostatecznie określone przepisy, do których odsyła ten artykuł. Dla osób nie posługujących się biegle prawem UE zakres obowiązku jest nieczytelny.		

	86, 90, 91			
153	art. 97 ust. 2 pkt 3	Kto będąc lekarzem weterynarii: 3) stosuje weterynaryjne produkty lecznicze niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 42, podlega karze pieniężnej w wysokości od 1 do 6 - kary w przedmiotowym zakresie powinny być odstraszające, adekwatne i proporcjonalne – proponuje się zmianę wysokości: 4-8		
154	art. 98	w rozdziale 8 „Przepisy o karach pieniężnych” planowane jest określanie wysokości kar pieniężnych za stwierdzone naruszenia dotyczące sektora utylizacyjnego poprzez ustalenie „widełek” (np. od 0,3 do 12,9 – przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający). Duża rozpiętość „widełek” może utrudniać organom Inspekcji Weterynaryjnej nakładanie odpowiedniej wysokości kar pieniężnych poprzez brak ich ujednolicenia i przypisania do konkretnych naruszeń. Może to prowadzić do sytuacji, w której za to samo naruszenie będą nakładane kary pieniężne w różnych wysokościach. Brak jest dookreślenia od czego powinna być uzależniona wysokość kary pieniężnej np. wagi uppz, kategorii, rodzaju/typu prowadzonej działalności, dochodów/wielkości zakładu czy negatywnych skutków, które spowodował podmiot danym naruszeniem. Należy zaznaczyć, że obecnie obowiązujący system nakładania kar pieniężnych regulowany jest dwoma rozporządzeniami MRiRW, w których w sposób szczegółowy określono konkretną kwotę za konkretne naruszenie. Proponujemy		

		ponowną analizę zaproponowanej rozpiętości kar pieniężnych oraz jej uzależnienie od ww. czynników.		
155	art. 98 pkt 16	Projektowany artykuł przewiduje kary pieniężne za zanieczyszczenie paszy przeznaczonej dla zwierząt mączką mięsno-kostną lub przetworzonym białkiem zwierzęcym, których stosowanie w żywieniu tych zwierząt jest niedozwolone. Należy rozszerzyć katalog produktów wymienionych w tym artykule o inne białka pochodzenia zwierzęcego, nie mieszczące się w definicji przetworzonego białka pochodzenia zwierzęcego ani nie będące mączkami. Takim przykładem mogą być produkty z krwi, które również są niedopuszczalne m.in. w żywieniu przeżuwaczy.		
156	art. 99	Kary pieniężne powinien móc też nakładać WLW i GLW dla działalności zatwierdzanej przez te organy dotyczącej grup zakładów akwakultury przez nich zatwierdzanych.		
157	art. 100	GLW zwraca uwagę, że bardzo zbliżony przepis funkcjonuje już w KPA – art. 189d.		
158	art. 106 pkt 2	GLW proponuje rozciągnięcie przepisów o schroniskach na wszelkie działalności związane z utrzymywaniem zwierząt domowych w liczbie powyżej 5 osobników danego gatunku. Intencją jest objęcie wymaganiami z zakresu dobrostanu także domów tymczasowych, hoteli dla zwierząt, hodowli oraz osób utrzymujących na posesjach duże populacje zwierząt domowych.		
159	art. 106 pkt 2	W zakresie proponowanego art. 11c ust. 3 ustawy o ochronie zwierząt –		

		GLW wskazuje, że do działalności schronisk znajduje zastosowanie art. 138 rozporządzenia 2017/625.		
160	art. 106 pkt 3	W zakresie propozycji zmiany art. 12h ustawy o ochronie zwierząt – GLW wskazuje, że zasady prowadzenia kontroli wynikają już z rozporządzenia 2017/625.		
161	art. 106	GLW proponuje dodanie następujących przepisów zmieniających ustawę o ochronie zwierząt: 1) w art. 34 po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4d w brzmieniu: „4a. W celu zapewnienia właściwej ochrony zwierzętom przeznaczonym do uboju podmiot prowadzący ubojnię rejestruje, w postaci cyfrowej, obraz w miejscach wyładunku tych zwierząt oraz w pomieszczeniach do ich ogłuszania i wykrwawiania we wszystkie dni w roku przez całą dobę. 4b. W przypadku rejestracji obrazu w miejscach wyładunku zwierząt urządzenia rejestrujące obraz ustawia się w taki sposób, aby na obrazie był widoczny stan zwierząt przywiezionych do ubojni, w tym samodzielne opuszczanie środka transportu przez zwierzęta kopytne. 4c. Nagranie obrazu, o którym mowa w ust. 4a, lub jego kopię: 1) wykonuje, utrwała, opisuje i przechowuje się w sposób umożliwiający ustalenie kto, kiedy, gdzie i w jaki sposób wykonywał czynności w miejscach i pomieszczeniach, o których mowa w ust. 4a; 2) zabezpiecza się przed utratą, uszkodzeniem, dostępem osób nieuprawnionych oraz przed czynnikami mogącymi spowodować utratę lub zniekształcenie zapisu cyfrowego;		

		3) kopiuje się w tym samym formacie zapisu cyfrowego, w którym pierwotnie je utrwalono, bez dzielenia plików i wprowadzania jakichkolwiek zmian w stosunku do pierwotnie utrwalonego zapisu cyfrowego, w celu wykorzystania kopii zapisu cyfrowego do prowadzonych postępowań w sposób umożliwiający ustalenie kto, kiedy, dla kogo, gdzie i w jaki sposób wykonywał tę kopię; 4) udostępnia się do wglądu osobom sprawującym nadzór nad ubojem zwierząt rzeźnych w danej ubojni w imieniu właściwego powiatowego lekarza weterynarii, przy czym podmiot prowadzący ubojnię przechowuje informację o udostępnieniu w sposób umożliwiający identyfikację kto, kiedy, komu, gdzie, w jaki sposób i w jakim celu udostępnił nagranie obrazu; 5) przechowuje się przez 3 miesiące od dnia pierwotnego utrwalenia zapisu cyfrowego i przekazuje organom Inspekcji Weterynaryjnej na ich żądanie uzasadnione potrzebami prowadzonych przez nie postępowań; 6) niszczy się po upływie okresu określonego w pkt 5. 4d. Do przetwarzania danych osobowych w celu, o którym mowa w ust. 4a, zawartych w nagraniu obrazu, o którym mowa w tym przepisie, lub kopii tego nagrania podmiot prowadzący ubojnię dopuszcza wyłącznie osoby upoważnione w jego imieniu do przetwarzania danych osobowych.”; 2) po rozdziale 11 dodaje się rozdział 11a w brzmieniu: „Rozdział 11a		
--	--	--	--	--

		Kary pieniężne Art. 40a. Kto, będąc podmiotem prowadzącym ubojnię: 1) wbrew obowiązkowi określonemu w art. 34 ust. 4a, nie rejestruje obrazu w miejscach wyładunku zwierząt lub w pomieszczeniach do ogłuszania i wykrwawiania zwierząt, 2) wbrew obowiązkom określonym w art. 34 ust. 4c pkt 1 lub 2, nie utrwała, nie opisuje, nie przechowuje lub nie zabezpiecza nagrań obrazu lub wykonuje, utrwała, opisuje, przechowuje lub zabezpiecza te nagrania w sposób inny niż określony w tych przepisach, 3) kopiuje nagrania obrazu w sposób inny niż określony w art. 34 ust. 4c pkt 3, 4) wbrew obowiązkowi określonemu w art. 34 ust. 4c pkt 4, nie udostępnia nagrań obrazu osobom określonym w tym przepisie, 5) nie przechowuje nagrań obrazu przez okres określony w art. 34 ust. 4c pkt 5, 6) wbrew obowiązkowi określonemu w art. 34 ust. 4c pkt 5, nie przekazuje nagrań obrazu organom Inspekcji Weterynaryjnej na ich uzasadnione żądanie, 7) wbrew obowiązkowi określonemu w art. 34 ust. 4c pkt 6, nie niszczy nagrań obrazu po upływie okresu określonego w art. 34 ust. 4c pkt 5 – podlega karze pieniężnej w wysokości od dwukrotności do pięciokrotności kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w		
--	--	--	--	--

		gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłoszonej przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Art. 40b. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 40a, wymierza, w drodze decyzji, powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce położenia ubojni. 2. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w art. 40a, powiatowy lekarz weterynarii bierze pod uwagę zakres stwierdzonych naruszeń lub ich stopień, częstotliwość popełnienia w przeszłości naruszeń, o których mowa w art. 40a, a także odpowiednio liczbę zwierząt, liczbę środków transportu lub wielkość produkcji w zakładzie, których dotyczy dane naruszenie. Art. 40c. Kary pieniężne, o których mowa w art. 40a, i są uiszczane na rachunek bankowy właściwego powiatowego inspektoratu weterynarii w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stała się ostateczna. Art. 40d. W zakresie nieuregulowanym w ustawie oraz w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572) do kar pieniężnych, o których mowa w art. 40a, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują powiatowemu lekarzowi weterynarii		
--	--	---	--	--

		właściwemu ze względu na miejsce położenia ubojni.”		
162	art. 106	GLW proponuje urealnienie problematyki hodowli i utrzymywania psów ras uznawanych za agresywne. Mając na uwadze przypadki niebezpiecznych zdarzeń z udziałem tych psów wydaje się zasadne wprowadzenie do art. 10 ustawy o ochronie zwierząt przepisów przewidujących podstawę do obligatoryjnego odebrania właścicielowi zwierzęcia w sytuacji cofnięcia zezwolenia na hodowlę i utrzymywanie psa rasy uznanej za agresywną. Ponadto proponuje się również rozważenie wprowadzenia obowiązkowych badań psychologicznych dla osób zainteresowanych hodowlą i utrzymywaniem ras takich psów.		
163	art. 106	GLW proponuje w art. 15 ustawy o ochronie zwierząt dodanie ust. 2a w brzmieniu: „2a. Do wniosku o wydanie zatwierdzenia scenariusza dołącza się dowód uiszczenia opłaty weterynaryjnej z tytułu złożenia tego wniosku, w wysokości określonej w przepisach o Inspekcji Weterynaryjnej.” W chwili obecnej złożenie wniosku o zatwierdzenie scenariusza występu podlega opłacie weterynaryjnej, natomiast zgodnie z przepisami nieuiszczenie tej opłaty nie daje podstaw do pozostawienia wniosku bez rozpoznania. W rezultacie GIW jest zmuszony do wszczynania wobec osób, które nie są skłonne do uiszczenia opłaty osobnego postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia opłaty, co stanowi zbędne i nieuzasadnione obciążenie komplikujące całą sprawę.		
164	art. 106	GLW wskazuje na konieczność nowelizacji wadliwego art. 33 ust. 3 i ust.		

		4 ustawy o ochronie zwierząt dotyczącą przypadków konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia w celu zakończenia jego cierpień. W chwili obecnej przepis ten wydaje się ignorować fakt, że w wielu przypadkach konieczność uśmiercenia zwierzęcia może dotyczyć zwierząt gospodarskich i wynikać ze zdarzeń hodowlanych, np. nieudany poród, złamanie kończyny. GLW proponuje nowelizację art. 33 ust. 4 i dodanie pkt 3 i 4 w brzmieniu: „3) ubój z konieczności zwierzęcia gospodarskiego – przez wykwalifikowanego ubojowca; 4) zabicie zwierzęcia gospodarskiego przy użyciu metod opisanych w rozporządzeniu 1099/2009 – przez wykwalifikowanego ubojowca.”.		
165	art. 111 pkt 2 lit. c	W zakresie pkt 7 lit a ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: a) testem do diagnostyki in vitro stosowanym w zakresie diagnostyki chorób zakaźnych zwierząt, o których mowa w załączniku II rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/429 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie przenośnych chorób zwierząt oraz zmieniającego i uchylającego niektóre akty w dziedzinie zdrowia zwierząt („Prawo o zdrowiu zwierząt”), w tym zoonoz, a także zanieczyszczeń biologicznych w tkankach zwierząt i produktach pochodzenia zwierzęcego; Uszczegółowienie chorób zakaźnych wyeliminuje wątpliwości związane		

		z zakresem rejestracji wyrobów in vitro stosowanych w medycynie weterynaryjnej.		
166	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25h ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje następujące brzmienie ust. 3: „3. Wnioski, o których mowa w ust. 2, składa się w terminie nie później niż na 90 dni przed:” W przypadku wydawania opinii na podstawie badań wyrobu i weryfikacji dokumentacji GLW proponuje wydłużenie terminu do 90 dni. Wynika to z tego, iż zakłady naukowe wydające opinie są obciążone również innymi terminowymi, planowymi i nie tylko, aktywnościami, które bardzo często kolidują z wpływającymi niespodziewanie wnioskami o wydanie opinii. Dodatkowo zdarzają się sytuacje, że w jednym czasie wpływa kilka wniosków do jednego Zakładu (Eksperta). Przeprowadzenie badań wyrobu wiąże się często z wykonaniem wielu powtórzeń i ocenie kilku parametrów walidacyjnych, które wymagają czasu, ponadto należy dokonać dokładnej analizy przesłanej dokumentacji, również po jej ewentualnym uzupełnieniu lub poprawieniu.		
167	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25h ust. 4 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: 4. Wnioski, o których mowa w ust. 2, zawierają: 1) imię i nazwisko albo nazwę wnioskodawcy, jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres		

		2) imię i nazwisko albo nazwę wytwórcy, jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres; 3) imię i nazwisko albo nazwę dystrybutora, jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres; 4) nazwę handlową wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz nazwy handlowe, pod którymi wyrób do diagnostyki in vitro stosowany w medycynie weterynaryjnej jest sprzedawany na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 5) nazwę techniczno-medyczną wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 6) przeznaczenie oraz ograniczenia w używaniu wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 7) wzory opakowań wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej i dołączane do tego wyrobu wzory ulotek w języku polskim. Dane wnioskodawcy z ust. 4 pkt 1 pozwolą wskazać osobę, która ponosi koszty opinii.		
168	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25h ust. 5 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: 5. Do wniosków, o których mowa w ust. 2, dołącza się:		

		1) dokumentację wytwórcy dotyczącą sposobu i metodyki wykonywania badań przy użyciu wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej z uwzględnieniem walidacji i testowania produktu, wyników przeprowadzonych testów lub badań weryfikacyjnych i walidacyjnych; 2) egzemplarz wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej z dołączonym do tego wyrobu wzorem ulotki w języku polskim;		
169	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25h ust. 6 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje następujące brzmienie przepisu: 6. Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy wydaje opinie, o których mowa w ust. 2, w terminie 90 dni od dnia złożenia odpowiedniego wniosku wraz z dokumentacją wytwórcy i egzemplarzem wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej. Uzasadnienie jak do art. 25h ust 3 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej.		
170	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25h dodanie ust. 11-15 w brzmieniu: 11. W przypadku otrzymania informacji, że wyrób in vitro stosowany w medycynie weterynaryjnej utracił parametry w okresie ważności opinii, o której mowa w ust 2, Główny Lekarz Weterynarii może: 1) zażądać od wnioskodawcy, o którym mowa w ust 4 pkt 1,		

		udostępnienia jednostce, o której mowa w ust 9, wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej niezbędnego do przeprowadzenia ponownej opinii, o której mowa w ust 2. 2) zlecić badania wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej, o którym mowa w pkt 1, jednostce, o której mowa w art. 9, celem wydania ponownej opinii. o której mowa w ust 2. 12. Koszty wydania ponownej opinii, o której mowa w ust. 11 pkt 2 pokrywa odpowiednio wnioskodawca, o którym mowa ust. 4 pkt 1. 13. Wydanie ponownej opinii, o której mowa w ust. 11 pkt 2, dotyczy: 1) modyfikacji parametrów wpisu wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 2) wstrzymania wprowadzania do obrotu i do używania wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 3) wycofania z obrotu i z używania wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 4) wydania opinii, o której mowa w ust 2. 14. Informacje na temat opinii, o której mowa w ust 13 są wpisane do wykazu, a w przypadku, o którym mowa w ust. 13 pkt 3,		
--	--	---	--	--

		ponadto następuje skreślenia wyrobu z wykazu. 15. W przypadku gdy wnioskodawca, o którym mowa w ust 4 pkt 1 w terminie 30 dni od wezwania Głównego Lekarza Weterynarii, nie udostępni wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej jednostce, o której mowa w ust 9, następuje skreślenie wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej z wykazu. Dodane ustępy od 11 do 15 mają zapobiegać sytuacji w których produkt traci swoje właściwości. Po zgłoszeniu do Głównego Lekarza Weterynarii wraz z dowodami na utratę właściwości, wyrób zostaje poddany ponownej opinii. Ust. 15 Ma na celu przymuszenie wnioskodawcy do wykonania ponownej opinii dla swojego wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej, a także wyznaczenie czasu na działanie dla wnioskodawcy. Skreślenie z wykazu wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej, co do którego powstały przesłanki utraty parametrów, spowoduje, że w wykazie nie będzie produktów dla których wnioskodawca nie podjął działania w celu wyjaśnienia.		
171	art. 111 pkt 21	W odniesieniu do art. 25i ust. 2 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje zmienić wskazany zakres z " 25h ust. 4 pkt 1 i 3-5" na "25h ust. 4 pkt 2-6". (Zaproponowany zakres dotyczy : 2) imię i nazwisko albo nazwę wytwórcy, jego miejsce zamieszkania i adres albo siedzibę i adres; 3) imię i nazwisko albo nazwę dystrybutora, jego miejsce		

		zamieszkania i adres albo siedzibę i adres; 4) nazwę handlową wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz nazwy handlowe, pod którymi wyrób do diagnostyki in vitro stosowany w medycynie weterynaryjnej jest sprzedawany na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 5) nazwę techniczno-medyczną wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; 6) przeznaczenie oraz ograniczenia w używaniu wyrobu do diagnostyki in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej; Nadanie ekskluzywności dla podmiotów rejestrujących wyroby in vitro stosowane w medycynie weterynaryjnej. Zapobiega to wykorzystania wpisu przez konkurencyjne firm, korzystające z wpisu bez ponoszenia kosztów i wysiłku związanego z uzyskaniem opinii dla wyrobu in vitro stosowanego w medycynie weterynaryjnej.		
172	art. 111 pkt 21	W zakresie art. 25i ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej GLW proponuje dodać ust. 4 o następującym brzmieniu: 4. Główny Lekarz Weterynarii skreśla wyrób in vitro stosowany w medycynie weterynaryjnej z wykazu, o którym mowa w ust. 3: a) gdy upłynął termin opinii, o której mowa w art. 25h ust 2;		

		b) w przypadku uzyskania ponownej opinii, o której mowa w art. 25h ust. 13 pkt 3; c) na wniosek. Ust 4 określa przypadki skreślenia z wykazu wyrobów in vitro, tak aby w wykazie znajdowały się wyłącznie wpisy pozytywnie zaopiniowane i będące w aktualnej ofercie producenta/dystrybutora/importera.		
173	art. 111 pkt 7 lit c	W zakresie zmian art. 19 ust. 9 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i wprowadzeniu obowiązku bieżącego informowania MRiRW „o wszelkich działaniach, decyzjach i ustaleniach związanych ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt”. Nie jest zrozumiały cel takiej regulacji grożący paraliżem funkcjonowania GIW.		
174	art. 111 pkt 7 lit c	W zakresie zmian art. 19 ust. 9 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej i wprowadzeniu obowiązku półrocznego sprawozdawania do MRiRW o współpracy GLW z KE – GLW proponuje sprawozdawanie w cyklu rocznym. Uzasadnione byłoby również wskazane co powinno się w sprawozdaniu znaleźć.		
175	art. 112	W art. 112 pkt 27 uchyla się art. 59-62. W art. 61 ust. 1 lit. c „u.o.z.z.” znajduje się m. in. delegacja ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia sposobu prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem choroby. Po wejściu w życie projektu w obecnym kształcie zniknie podstawa prawna Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie		

		sposobu prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt, gdyż wg zasad techniki prawodawczej jeżeli uchyla się ustawę, na podstawie której wydano akt wykonawczy przyjmuje się, że taki akt wykonawczy również traci moc. W związku z tym w projekcie ustawy należy uwzględnić wprowadzenie analogicznej delegacji, zostawiając <i>vacatio legis</i> dla art. 61 ust. 1 lit. c, przynajmniej do czasu zmiany tego rozporządzenia.		
176	art. 112	Należy rozważyć, czy zmiana ustawy w proponowany sposób jest właściwym rozwiązaniem. Istnieje alternatywa w postaci wprowadzenia nowych przepisów – tym bardziej, że w przypadku rozporządzenia 576/2013 będzie ono obowiązywać tylko do 21 kwietnia 2026 r., a po tym terminie obowiązujące będą art. 244 i kolejne rozporządzenia 429/2016 w zakresie przemieszczania zwierząt towarzyszących.		
177	art. 124	Przyjęta nowelizacja ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1815), która miałaby umożliwić przemieszczenie świń poprzez dokonywanie zgłoszeń w systemie ARiMR jest sprzeczna z przepisami rozporządzenia 2023/594. Przepisy tego rozporządzenia, w zakresie w jakim organ zgadza się na przemieszczenie, nie poprzestają bowiem na uzyskaniu rozstrzygnięcia tj. samej zgody na przemieszczenie do czego ma się sprowadzać system wprowadzony w art. 29a ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt. Rozporządzenie 2023/594 wymaga określenia warunków transportu, a także uzyskania		

		zgody organu miejsca przeznaczenia i zakładu miejsca przeznaczenia na takie przemieszczenie. Powyższe zostało pominięte w ramach systemu wskazanego w art. 29a. Rozporządzenie 2023/594 przy przemieszczaniach odsyła bowiem do art. 43 ust. 2-7 rozporządzenia 2020/687. Zgodnie z ww. przepisem wydanie więc zezwolenia na przemieszczenie świń wymaga oprócz spełniania szczegółowych wymagań rozporządzenia 2023/594 również uzyskania zgody na wyznaczenie PLW miejsca przeznaczenia, uzyskania zgody zakładu miejsca przeznaczenia na przemieszczenia oraz zapewnienia dodatkowych środków bioasekuracji, poczynwszy od momentu załadunku, w trakcie całego procesu transportu, do momentu rozładunku we wskazanym zakładzie przeznaczenia zgodnie z obowiązującymi w nim instrukcjami. Te elementy zostały pominięte w regulacji art. 29a ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.		
178	art. 128	GLW proponuje zmianę brzmienia przepisu na następujące: „Plany gotowości zwalczania poszczególnych chorób zakaźnych zwierząt zachowują moc do czasu opracowania nowych planów zgodnie z art. 24 ustawy”.		
179	art. 130 ust. 1	Przemieszczanie i umieszczanie nasienia bydła wyłącznie na terytorium Polski nie uwzględnia możliwości bilateralnych porozumień między krajami UE dla materiału genetycznego przemieszczanymi między krajami UE na podstawie derogacji wynikającej z art. 165 rozporządzenia		

		429/2016.		
180	art. 132 ust. 1	Przemieszczanie i umieszczanie zarodków bydła wyłącznie na terytorium Polski nie uwzględnia możliwości bilateralnych porozumień między krajami UE dla materiału genetycznego przemieszczanymi między krajami UE na podstawie derogacji wynikającej z art. 165 rozporządzenia 429/2016.		
181	art. 132	Pomimo, że rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 30 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych mających zastosowanie do zarodków bydła (Dz.U. 2004 Nr 108, poz. 1152) weszło w życie w dniu 11 maja 2004 r. w opinii Głównego Lekarza Weterynarii należało je stosować od 1 maja 2004 r. mając na względzie zapisy dot. handlu materiałem biologicznym wynikającym z dyrektywy 89/556/EWG z dnia 25 września 1989 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (Dz. Urz. WE L 302 z 19.10.1989, ze zm.), wydanie ww. rozporządzenia oraz wejścia Polski do UE od dnia 1 maja 2004 r. oraz celem wydania przepisu czyli przemieszczania materiału biologicznego do handlu wewnątrzunijnego. Podmioty zajmujące się działalnością pozyskiwania zarodków bydła w celach handlowych powinny je stosować zgodnie z przepisami UE od 1 maja 2004r. mając na uwadze konieczność spełnienia przepisów UE przy certyfikacji w ramach handlu wewnątrzunijnego.		
182	art. 138 ust.	GLW sprzeciwia się ponownemu nadawaniu WNI. Sparaliżuje to prace		

	2, 139 ust. 2 140 ust. 2	powiatowych lekarzy weterynarii. GLW proponuje nadawanie nowych WNI tylko tym podmiotom, których numery nie odpowiadają systematyce przyjętej w rozporządzeniu wydanym na podstawie przepisów ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, która to systematyka powinna być kontynuowana w nowym rozporządzeniu.		
183	Zał. nr 1 projektu	Wśród chorób, przy zwalczaniu których przysługuje odszkodowanie, znalazł się m. in. wąglik – choroba kategorii „D” (wg rozp. 2018/1882). Natomiast przy braku w tym załączniku chorób pszczoł w art. 46 projektu uwzględniono „rodziny pszczele” jako grupę zwierząt, za które przysługuje odszkodowanie ze środków budżetu państwa.		
184		Brak odniesienia w projekcie do zasad zwalczania chorób kat. A i B, występujących u zwierząt dzikich, w szczególności objętych ochroną gatunkową, w tym do pryszczycy (parzystokopytne), brucelozy, gruźlicy – zakażeń MTBC (żubry), czy choroby niebieskiego języka (krętorogie, jeleniowate). Zasady te (zawarte m. in. w art. 70 i 81 AHL) wymagają odniesień w polskim prawie, w tym między innymi – kto jest właściwym organem do zwalczania (w tym nakazu zabicia takich zwierząt) chorób u zwierząt objętych ścisłą ochroną gatunkową? Czy decyzja taka wymaga zezwolenia/zgody/opinii organu ochrony środowiska (obecnie GDOŚ), a jeśli tak na czyj wniosek i kto powinien ją wykonywać? Zmiany w przepisach (Rozdział 9 projektu) powinny uwzględniać także ustawę o ochronie przyrody, w szczególności art. 56 tej ustawy.		

185		W projekcie pominięto odniesienie do istotnego elementu zwalczania chorób zakaźnych zwierząt – „dochodzenia” (art. 54 AHL) oraz „dochodzenia epidemiologicznego” (art. 57 AHL), które powinno uwzględniać następne działania wykonawcze. Regulacje te powinny się znaleźć przed art. 26 projektu, który uprawnia PLW do wprowadzania środków zwalczania chorób, w drodze decyzji.		
186		GLW proponuje aby przy okazji wprowadzanych zmian w innych ustawach wprowadzić zapis umożliwiający pozyskiwanie danych ze zgłoszeń celnych przez Głównego Lekarza Weterynarii. Obecnie te dane są objęte tajemnicą celną, co uniemożliwia pozyskiwanie ich w celach prowadzonych spraw związanych np. z nieprawidłowościami w przywozie i obrocie zwierzętami i towarami podlegającymi nadzorowi weterynaryjnemu.		
187		W związku z procedowaniem wdrożenia do przepisów krajowych prawa o zdrowiu zwierząt (AHL), GLW wskazuje na potrzebę rozważenia dokonania zmian w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie doprecyzowania kwestii kompetencji przy wyznaczaniu punktów wyjścia innych niż zatwierdzone punkty kontroli granicznej dla zwierząt przemieszczanych z Polski do państw trzecich. Zgodnie z definicją z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/625, punkt wyjścia jest to punkt kontroli granicznej lub inny wyznaczony punkt wyjścia. Niemniej jednak, w chwili obecnej w polskich przepisach nie przewidziano kto konkretnie miałby wyznaczać taki punkt		

		wyjścia oraz na jakich zasadach miałyby się to odbywać. Dodatkowo, zwracam uwagę, że w przypadku, gdyby ustawodawca wskazał właściwy organ do wyznaczania punktu wyjścia innego niż punkt kontroli granicznej, należałoby doprecyzować w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi wymagania weterynaryjne dla takich miejsc.		
188		Dodatkowo w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej proponuje się wprowadzić przepisy umożliwiające zapłatę wynagrodzenia za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego w godzinach nadliczbowych w związku ze stwierdzeniem zagrożenia epizootycznego lub zagrożenia bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego lub w przypadku gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia publicznego lub ochronę zwierząt, ze środków przewidzianych w rezerwie celowej - poz. 12 „Zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt (w tym finansowanie programów zwalczania), badania monitoringowe pozostałości chemicznych i biologicznych w tkankach zwierząt, produktach pochodzenia zwierzęcego i paszach, finansowanie zadań zleconych przez Komisję Europejską oraz dofinansowanie kosztów realizacji zadań Inspekcji Weterynaryjnej, w tym na wypłatę wynagrodzeń dla lekarzy wyznaczonych na podstawie art. 16 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Alternatywnym rozwiązaniem może być wprowadzenie możliwości finansowania z tego źródła dodatków zadaniowych z ustalonym limitem		

		co do wysokości na poziomie do 1 pkt bazowego oraz przez okres nie dłuższy niż 4 miesiące w roku kalendarzowym. Powyższe zmiany umożliwią Inspekcji Weterynaryjnej bardziej elastyczne zarządzanie zasobami kadrowymi w sytuacjach nagłych zdarzeń związanych z wymienionymi powyżej zagrożeniami, kiedy bardziej efektywne będzie wykorzystywanie własnych zasobów Inspekcji w sytuacji zmniejszających się możliwości delegowania zadań na podstawie art. 16 lub 18 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej.		
189		Proponuje dopisanie do katalogu pobieranych opłat opłatę za kontrole, o których mowa w art. 21 ust. 2 lit. c rozporządzenia 2017/625, tj. kontrole urzędowe mające na celu zweryfikowanie zgodności z przepisami określającymi wymogi dotyczące dobrostanu zwierząt w przypadku ich transportu, w szczególności z rozporządzeniem (WE) nr 1/2005, obejmujące w punktach kontroli granicznej określonych w art. 59 ust. 1 oraz punktach wyjścia.		
190		W związku z zaistnieniem zainteresowania eksportem zwierząt do krajów trzecich przez miejsce inne niż te w granicznych inspektoratach, należy w ustawie wskazać kompetencje organu wyznaczającego „punkty wyjścia” na terenie RP. Zgodnie z art. 3 pkt 39 rozporządzenia 2017/625 „punkt wyjścia” oznacza punkt kontroli granicznej lub inne miejsce wyznaczone przez dane państwo członkowskie, w którym zwierzęta objęte zakresem rozporządzenia (WE) nr 1/2005 opuszczają obszar celny Unii;”. Brak jest w przepisach UE, jak i w przepisach krajowych,		

		wskazania organu, który taki punkt wyznacza, a także warunków, jakie taki punkt musi spełnić		
191		W ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej w art. 3 ust. 1 w pkt 6 wprowadzenie do wyliczenia powinno otrzymać brzmienie: „6) prowadzenie monitorowania pozostałości zakazanych lub niedopuszczalnych substancji farmakologicznie czynnych, weterynaryjnych produktów leczniczych, zanieczyszczeń chemicznych, pozostałości pestycydów, dioksyn, furanów, polichlorowanych bifenyli (PCB) i związków perfluorowanych oraz promieniotwórczych izotopów cezu.		
192		W ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej w art. 25 ust. 7 proponuję nadać brzmienie: „7. Laboratoria urzędowe: 1) biorą udział w badaniach biegłości lub międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych, o których mowa w art. 38 ust. 2 rozporządzenia 2017/625, przeprowadzanych przez właściwe dla danego kierunku badań krajowe laboratorium referencyjne, w terminach określonych w harmonogramie opracowanym przez krajowe laboratorium referencyjne, a w przypadku gdy nie ma takiego laboratorium referencyjnego – nie rzadziej niż raz na 4 lata w badaniach biegłości lub międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych przeprowadzanych przez właściwe dla danego kierunku badań krajowe laboratorium referencyjne znajdujące się na		

		terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego EFTA lub laboratorium referencyjne Unii Europejskiej; 2) poddają się kontroli właściwego dla danego kierunku badań krajowego laboratorium referencyjnego, w tym kontroli niezapowiedzianej; 3) w terminie 6 miesięcy od dnia uzyskania w badaniach biegłości lub międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych, o których mowa w ust. 4 pkt 1, wyniku niezgodnego z kryteriami określonymi przez krajowe laboratorium referencyjne lub laboratorium referencyjne Unii Europejskiej, które przeprowadziło te badania, lub wyniku wątpliwego podlegają ponownemu badaniu, będącemu badaniem biegłości lub międzylaboratoryjnym badaniem porównawczym, przeprowadzanemu przez właściwe dla danego kierunku badań krajowe laboratorium referencyjne, a w przypadku gdy nie ma takiego krajowego laboratorium referencyjnego – przez krajowe laboratorium referencyjne znajdujące się na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego EFTA lub laboratorium referencyjne Unii Europejskiej.”; W ocenie Głównego Lekarza Weterynarii laboratoria urzędowe powinny podlegać powyższej weryfikacji w zakresie wykonywanych badań urzędowych.		
--	--	---	--	--

193		W ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej w art. 25 po ust. 7 proponuję dodać ust. 7a w brzmieniu: „7a. Główny Lekarz Weterynarii cofa wyznaczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 1-3, jeżeli: 1) krajowa jednostka akredytująca, o której mowa w art. 37 ust. 4 lit. e rozporządzenia 2017/625, cofnęła lub zawiesiła posiadaną przez laboratorium akredytację lub 2) laboratorium: a) dwukrotnie w kolejnych badaniach biegłości lub międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych nie uzyskało wyników zgodnych z kryteriami określonymi przez krajowe laboratorium referencyjne lub laboratorium referencyjne Unii Europejskiej, które przeprowadziło te badania, lub nie poddało się badaniu biegłości lub międzylaboratoryjnemu badaniu porównawczemu, o których mowa w ust. 7 pkt 1 i 3, lub b) uchyła się od poddania się kontroli, o której mowa w ust. 7 pkt 2, albo w wyniku takiej kontroli stwierdzono, że laboratorium nie spełnia warunków niezbędnych do przeprowadzania badań, lub c) używa do diagnostyki in vitro wyrobów stosowanych w medycynie weterynaryjnej, które nie znajdują się w wykazie wyrobów do diagnostyki in vitro stosowanych w medycynie weterynaryjnej, o którym mowa w art. 76a ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych		
-----	--	---	--	--

		zwierząt, lub d) nie podjęło działań naprawczych, o których mowa w art. 39 ust. 2 rozporządzenia 2017/625.”; Obecnie brak jest przepisów, które regulowałyby przesłanki cofnięcia wyznaczenia laboratorium.		
194		W ustawie z dnia 11 września 2019 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1605 z późn. zm.), w art. 11 ust. 1 po pkt 11 proponuję dodać pkt 12 w brzmieniu: „12) są usługi zabicia lub uboju zwierząt oraz zniszczenia albo unieszkodliwienia zwłok zwierzęcych, zniszczenia produktów pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu przepisów o produktach pochodzenia zwierzęcego, niejadalnych produktów pochodzenia zwierzęcego, pasz, ściółki oraz sprzętu w ramach zwalczania chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi zwalczania w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2023 r. poz. 1075).”. W zakresie propozycji zmiany art.49 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt Główny Lekarz Weterynarii wskazuje na stale występujące problemy związane z szacowaniem wartości rynkowej zwierząt, dotyczące praktyki uwzględniania przez rzeczoznawców oraz biegłych		

		sądowych nie tylko wartości samego zwierzęcia oraz uszczerbku majątkowego jaki hodowca poniósł w związku z jego zabiciem (czyli szkody rzeczywistej), lecz również zysków, jakie mógłby osiągnąć hodowca, gdyby w dalszym ciągu utrzymywał to zwierzę np. poprzez sprzedaż mleka, miodu, czy jaj (czyli utraconych korzyści). Prowadzi to, zdaniem Głównego Lekarza Weterynarii, do nieuzasadnionego zawyżania odszkodowań wypłacanych hodowcom zwierząt.		
195		W ustawie o produktach pochodzenia zwierzęcego w art. 9a ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego ust. 1a w brzmieniu: „1a. Dla produktów pochodzenia zwierzęcego, które były przed wywozem przechowywane, przepakowywane lub wykorzystywane jako surowiec w zakładzie innym niż wymieniony w ust. 1, wystawia się przed-eksportowe świadectwo zdrowia, jeżeli jest to niezbędne do wystawienia świadectwa zdrowia lub innego dokumentu, o których mowa w ust. 1.”.		
196		Główny Lekarz Weterynarii wnosi także o wprowadzenie obowiązku rotacyjnego obsadzania stanowisk powiatowych lekarzy weterynarii przez wojewódzkich lekarzy weterynarii z okresem obejmowania jednego stanowiska nie dłuższym niż 10 lat, z ewentualną możliwością przedłużenia tego okresu w przypadkach uzasadnionych maksymalnie o 5 lat. Powyższa propozycja ma na celu zapobieganie rutynie w wykonywaniu		

		zadań Inspekcji Weterynaryjnej i zarządzaniu danym inspektoratem. W ocenie Głównego Lekarza Weterynarii powinno temu towarzyszyć uchylenie przepisów decydujących o tym, że stanowiska wojewódzkich i powiatowych lekarzy weterynarii są wyższymi stanowiskami w służbie cywilnej, co spowoduje, że podstawą zatrudnienia na tych stanowiskach będzie umowa o pracę (w przypadku PLW na czas określony maksymalnie 10 lat), a nie powołanie. Wymagałoby to nowelizacji art. 27, 52 i 53a ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 409).		
--	--	--	--	--